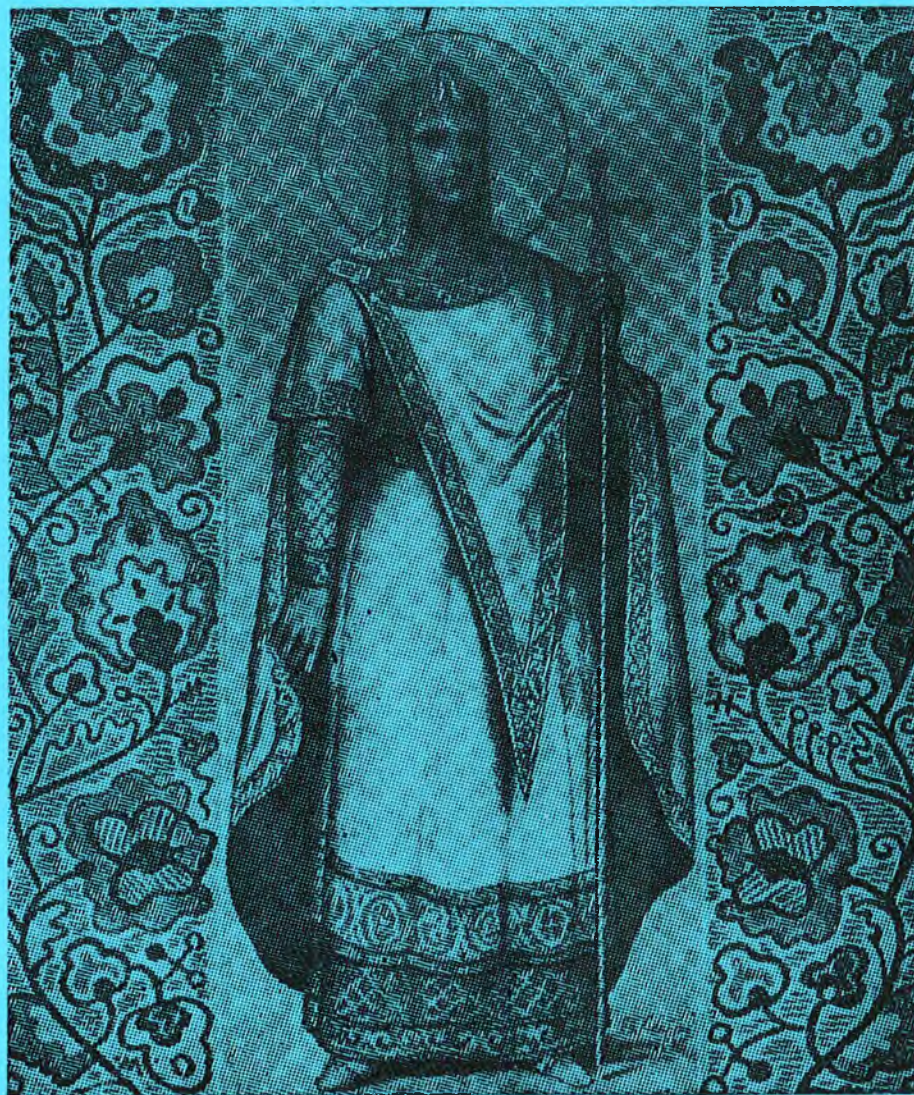

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 7-8

Липень-Серпень

1952

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК IX. ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ, 1952 Ч. 7-8

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.50 річно, на пів року \$1.50. В Канаді \$3.00 річно, на пів року \$1.75. Поодиноке число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00		4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00		5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50		6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00		

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. IX. JULY-AUGUST, 1952 No. 7-8

Edited by Editorial Board

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.50 per year
— \$1.50 for 6 months. Subscription in Canada
\$3.00 per year, half year \$1.75. Single copy 25c.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia

Річна передплата: 1£

Піврічна передплата: 11 шил.
Поодиноке число: 2 шил.

АНГЛІЯ:

Mrs. I. Witoszynsky
30, Keighley Rd.
Bradford, Yors.
England

З М І С Т

Із перспективи чверть-століття	1	Посмертна згадка. Новинки	14
Галина Журба: Соняшники	2	Н. Костецька: Літня перекуса	15
Із листування: Чи США призначений тільки для американок?	2	С. Коренець: Купіль дитини	15
І. Косач-Борисова: Колодяжне	3	С. Стечишин: Квіти в вазах	16
Дві жінки кандидатки на віце-президента	4	Е. Янківська: Косметичний порадинок ...	16
Г. Чикаленко-Келлер: Міжнародна Жіноча Рада	5	Українська вишивка: Вишивана суконка ..	17
О. Тишовницька: Нове звання	6	Н. Костецька: Що варити й пекти	18
Н.: Юнацьким шляхом	7	Two women endorsed for vice president ...	19
Орися: Вакаційні міркування	7	Marriage Rituals	19
І. Домбчевська: Над могилою Ольги Ба- чинської	8	Directory of Veterans	20
Чи можлива перерва?	8	І. Савицька: Казка про Миросика-Довбай- носика	21
С. Парфанович: Розмова з рядовою лю- диною	9	О. Цегельська: Ангеле-Хоронителю мій ..	22
М. Остромира: Припадок	10	Роляник: Обжинки на фармі	23
О. Лотоцька: З дороги	11	Пятнадцята конвенція ОУК	24
Л. Б.: Нові книжки: "Літо"	13	О. Кисілевська: Перше слово СФУЖО ..	25
Сходина в честь голови СФУЖО	13	О. Трофимовська: Чи на новий шлях? ..	26
		Союз Українок Австралії	26
		Вісті Централі	27
		При громадській роботі	27

Картина на обгортці: Ст. Ольга

У перспективі чверть-століття

(З приводу срібного ювілею Союзу Українок Канади)

Коли перед 25-ти роками закладалося перше українське жіноче Товариство в Канаді (Т-во ім. О. Кобилянської в Саскатуні), його основниці були свідомі великих своїх завдань і тернистого шляху, що стелився перед ними. З почуттям свідомості національного обов'язку вони взяли за неї, вели її впродовж цілого покоління й сьогодні настав уже час, коли вони можуть із легким сумлінням скласти білянс своєї діяльності.

Чверть століття праці! Легко про те писати, але скільки в тому пережито, скільки переборено перешкод і ворожого нехтування! Те, що сьогодні для всіх ясно й зрозуміле — перед десятками літ треба було доказувати, виборювати та творити ґрунт для розуміння громадської жіночої праці. Союз Українок Канади здійснив задумане діло у великій мірі не тільки для себе. Він проробив для українського жіноцтва піонерську працю, так що за його прикладом пішли пізніше інші середовища, покликуючи до життя різні жіночі організації.

Союз Українок Канади — це добре розвинена й широко розчленована організація, що налічує під сучасну пору 125 своїх Відділів по всій Канаді. Її кадри — це громадські вироблені й патріотичні членки, що для них суспільна праця не новина. Поруч цих досвідчених стануло до праці молоде, вже в Канаді народжене покоління, що його призначенням буде перейняти колісць керму організації. Ця мережа Відділів, цей живий ланцюг від старших до молодих, це найбільший осяг і заслуга товариства і цим може

справді пишатися Союз Українок Канади.

Приєднавши жіноцтво до організації та включивши його у велетенський процес розбудови національно-культурних цінностей у відродженні українського народу, Союз Українок Канади не зводить очей з іншої, дуже важливої точки своєї програми. Бажаючи уможливити українському народові доступ до сумління і свідомості широким кругів англо-саксонського світу, Союз Українок Канади старався вивести ім'я українського жіноцтва на міжнародню арену. Працю свою в тому напрямі провадив двома шляхами: по-перше — участю в канадійських жіночих організаціях, по-друге — моральною і фінансовою підтримкою таких самих намагань українського організованого жіноцтва в Краю.

Від 13 років належить Союз Українок Канади до Національної Ради Жінок Канади, бере участь у всіх виявах її праці, а голос його делегаток був — поруч із голосом Організації Українок Канади — єдиним виявом, що піддержував українську справу на цьому форумі від часу, коли в 1929 році усунуто українку із Міжнародної Жіночої Ради. До другої світової війни, коли на західно українських землях існувала велика посестра-організація Союз Українок у Львові, що дала ініціативу до створення світового об'єднання українок — завжди старався Союз Українок Канади уможливити їй виступ перед прилюдною опінією світу. Союз Українок Канади щедрою рукою фінансував поїздки делегаток Союзу Українок у Львові на міжнародні зїзди, де вони могли звернути увагу на

український нарід та його жіноцтво.

На окрему увагу заслугове видавничу діяльність Союзу Українок Канади. Жіноча сторінка в часописі "Український Голос" у Вінніпегу вже довгі літа засобляє членом організації й господарськими порадами. Але незалежно від того, Союз Українок Канади видав своїм накладом чимало книжок, заторкуючи різні потрібні для жіноцтва теми: виховання, культури, народного мистецтва, літератури. Можено сміло сказати, що ніодна українська жіноча організація в світі, а навіть довоєнний Союз Українок у Львові, не мав такого до-рібку.

Провід Союзу Українок Канади на чолі з теперішньою своєю головою, п. Ольгою Войценко може радіти засівом своїх перших піонерок і провідних діячок, між якими є п.п. Савеля Стечишин, Ганка Романчич, Наталя Когуська. Ці прізвища відомі українському жіноцтву вже й поза межами Канади.

Союз Українок Канади вступає оце у друге чвертьстоліття своєї багатой різnorodньої діяльності. Союз Українок Америки бажає Ювілятці, щоб із такою самою відданістю працювала і надалі для ідей і кличів, що їх виписала на своєму прапорі. Дружнім кроком верстали обі організації свій трудний шлях. В цей час, коли в житті наших канадійських посестер відбувається така знаменна подія — звернім свої очі в її сторону, даймо висказ свого признання і нашої радості. Нехай знає вона, що її посестри в ЗДА пильно слідкують за її долею й разом з нею радіють її успіхами.

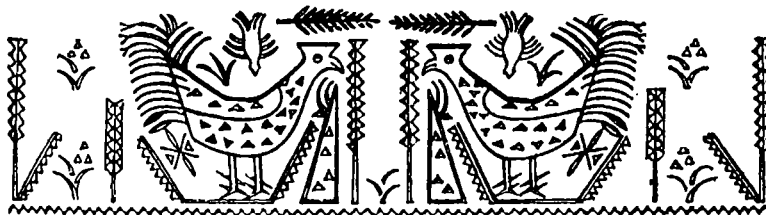
С О Н Я Ш Н И К И

Вони стоять стрункі, задивлені у сонце,
як у праобраз свій, пливучий у блакиті,
у завороженні кружляючи доконче
слідом за ним, як в сні, — магічні сонцеквіти.

їх аромат живичний, духмяний та п'яний,
гарячою жагою — мріяти і жити,
налив дебелі стебла й сапанові листки
і жовті квіти їх, немов сонця відбиті.

Вони стоять в рядах на сугловах та межах,
побіля перелазів, вікон і воріт,
заковані у спокій, немов передня стежа,
що звіддала у сонці щитами майорить;
мечів своїх простягши вигострені леза,
готова за цю землю згинуть в кожную мить.
Таємною снагою із висот наліті,
моєї Батьківщини обрії мережать
зачаровані сонцем зод'якальні квіти.

Регенсбург, 1948.

Із листування

Бюро Централі СУА одержує чимало листів із запитаннями, які могли б зацікавити кола наших членок і читачів „Нашого Життя“. На особливо цікаві запитання у тих листах відповідатимемо у цій рубриці. Також прохаємо подавати свої думки для використання у цьому листуванні.

Чи Союз Українок Америки призначений тільки для американок?

На одному зібранні виринуло таке питання. Побігло через дискусію та відбилось у нашому листуванні. Тому, що воно може цікавити ширші круги членок, насвітлюємо його на цьому місці.

Можливо, що це питання навіть сама назва СУА. Офіційна назва нашої жіночої організації звучить — Союз Українок Америки. Вона вказує на діяльність організації. Бо всі організації в США, які у своїй назві мають якесь національне ім'я, мусять приєднати до неї ще й цей додаток. Така є вимога туземних приписів про стоваришення різного роду.

Воно зрештою відповідає правді. Бо того роду організація — хоч і гуртує якусь національну групу — проте тільки з мешканців цієї країни. Одні з

них уже є громадянами, коли приїхали багато літ тому. А другі є кандидатами на громадян і будуть ними внаслідок.

Можливо, що це питання поставлене було в дискусії інакше. Що дискусію мала на думці давно- і новоприбулих. Тоді воно більш зрозуміле і на нього беремося відповісти.

Коли тільки почалося переселення, „Наше Життя“ привітало новоприбулих, запрошуючи їх до участі в організації. Зокрема відмічувало прибуття визначних жінок, радіючи припливом нових сил. Наміром проводу СУА було — об'єднати в своїх рядах давно й нову імміграцію, забезпечивши тяглість праці обидвох груп. За кілька літ від того часу вже можна побачити вислід.

Новоприбулі вливалися в організацію різним способом. Є Відділи, як Ньюарк, Н. Дж., Гемптремк, Миш. і інші, де новоприбулі уже творять половину членів та надзвичайно гармонійно співпрацюють із собою. Є місцевості, де не було досі Відділу СУА, аж створили його новоприбулі й успішно налагоджують роботу. (Амстердам, Н. Й., Ютика, Н. Й., Сан Франціско, Кал.). А є ще місцевості, де побіч існуючих Відділів СУА створився Відділ новоприбу-

лих, які гармонійно співпрацюють із собою (Філадельфія, Па., Рочестер, Н. Й. й інші).

Всі три способи показали успішними. Залежно від віку, громадського вироблення і температури новоприбулих і виходив цей шлях. Життя оправдало їх вибір, а Союз Українок Америки дістав приплив нових членок. На цьому скористали одні й другі. СУА дістав молоді сили зі свіжою енергією і новим підходом до праці. А новоприбулі продовжують традицію давньої організації, яка має за собою такі досягнення, як репрезентацію українських справ перед американським жіночим світом та пожертви для Рідного Краю, що досягнули за 25 літ суми чверть мільйона доларів.

Приплив нових членок іде далі. Тут і там прибувають вістки про підготовку нових Відділів СУА. Вростання новоприбулих у грунт давньої організації іде нормальним шляхом.

Правда, може й є такі, що відокремлюються, не бажаючи навізати до традицій нашої давньої еміграції та зрости з нею в один організм. Не будемо розглядати тут причин цього явища. Хочеться подати тільки відповідь тим, що ще в сумніві щодо призначення СУА. Життя і організаційні досягнення дають її самі.

Колодяжне

(До біографії Лесі Українки)

Значна частина життя Лесі Українки пройшла у с. Колодяжному біля Ковля, — там прожила вона частину свого дитинства, всю юність і пізніше вже в дорослому віці теж не раз відвідувала свою рідну волинську оселю.

Всі дослідники творчості Лесі Українки відзначають вплив волинського Полісся, природи і всього рідного оточення на вдачу Лесі Українки й її творчість. Проте, на жаль, якось так склалося, що ніхто з тих людей, що жили або хоч інколи перебували за тих давніших часів у Колодяжному, не записав своїх вражень. І тому тепер хоч трапляється інколи, що пишучи про Лесю Українку, заторкнуть і цю тему, але то завжди видно, що автор або ніколи зовсім не бачив Колодяжного, або був там значно пізніше, коли й вся околиця й населення взагалі змінилися страшенно від воєнних подій, а Косачівська садиба, зокрема від злої волі окремих осіб, змінилася до невпізнання.

Тепер залишилася тільки географічна назва сама, а ніщо вже не нагадує в сучасному Колодяжному того, що вабило й чарувало колись Лесю Українку. Одне лише з приємністю можна констатувати, що людність волинська не змінилася в певному відношенні, а саме: як мала, так і має велику відпорність так до полонізації, як і до русифікації й зберегла свою українську вдачу і національну гідність за всіх окупацій і ставила опір під час страшної німецької навали.

Мало вже лишилося на світі Лесиних сучасників, вже й мої ровесники потрохи відходять від нас, а хочеться, щоб з нами не закрились на віки від очей нащадків картини дорогого нам минулого. Тому і зважилась я написати цей спогад.

Сестра Ольга (Косач, по чоловікові Кривинюк), молодша від Лесі на 6 років, залишила капітальну працю "Хронологія життя і творчості Лесі Українки", — ще, на жаль, не надру-

Будинок „великий“ в маєтку Петра Косача в с. Колодяжному на Ковельщині. Знято пізною осінню 1911 з саду від каштану, що влітку затінював своїм листям половину будинку.

ковану і спогади про Лесині дитячі роки в м. Звягелі та нарис про батька Лесі Українки. У цьому нарисі вона дуже правдиво і докладно характеризує постать нашого батька. Ці обидва спогади були друковані за її життя, а спогаду про нашу матір вона не встигла закінчити, — померла восени 1945 р.

Нас було шестеро у батьків наших. Троє старших: Михайло, Лариса — Леся Українка і Ольга народилися у повітовому місті Звягелі на Волині, де тоді жили наші батьки, а на початку 80-х рр. родина наша ереїхала на життя у с. Колодяжне (Ковельського повіту на Волині), де народилися троє молодших, — Оксана, після неї Микола і наймолодша в родині Ізідора.

Я на сімнадцять років молодша від Лесі, отже про Лесине дитинство знаю лише від неї самої, батьків і старших родичів та знайомих, але всіх членів нашої родини й оточення з часів свого дитинства я досить яскраво ще памятаю. Памятаю як хто виглядав (ці спогади зміцнюються ще й тогочасними світлинами, що зберігаю в себе), виразно памятаю деякі окремі події, що тоді відбувались а ще виразніше, ніж окремі епізоди — пригадую триб життя й відносини між своїми і чужими з оточення, і коли заглиблююся у ці спогади, то наче відчуваю і тепер ту атмосферу доброзичливості, людяності і бадьорого сприймання світу, що в ній так радісно пройшло моє дитинство.

I

Наше село Колодяжне було зовсім невеличке, щось всього 40 з лишком дворів, розділене однією вулицею, що перетинала шосе (магістраль Київ-Берестя Литовське) і залізничну колію (Київ-Рівне-Ковель) на віддалені 6 верств від Ковля. Це було зі сходу від Ковля найближче село. Церкви в селі не було. Колодяженці належали до парафії с. Волошки (3 версти на північний схід). Земля у Колодяжному була трохи гірша ніж у північній частині повіту, селяни до того могли угноювати землю, тому порівнюючи з іншими селами в околиці, були заможніші. Нпр. у Колодяжному тоді вже не було курних хат, дехто почав сіяти пшеницю, на городах соняшники і т. інш. На роботу Колодяженці на довший термін не наймалися, тільки молодь ходила часами на поденну. Школи в селі не було, дітей (хлопців) посилали до школи у с. Волошки. В кінці села безпосередньо містилась наша садиба. Сусідні селянські садиби відділялись від нашого саду невисоким парканом. Продовження сільської вулиці (дорога до с. Будищі) ділила нашу садибу на 2 частини, — по одному боці стояв великий довгий будинок, де мешкали робітники з нашого господарства, а навколо просторого двору розмішені були сільсько-господарські будівлі: клуня, стайня, короварня і т. п. За ними з одного боку сад овочевий, з другого — пасовище, поле й ліс. По другому боці ву-

Дві жінки кандидатки на віце-президента ЗДА

лиці була садиба, де мешкала наша родина. Там був великий будинок ("старий дім", з яким наш батько купив маєток) і два менших: так званий "Лесин домик" (або "білий"), він таки й був увесь біленький, і другий — "Сірий домик". Цей звався тому так, що мав сірі віконниці знадвору, а на "Лесиному" надвірних віконниць не було. Всі будинки вкриті були гонтою. Над вулицею, по цьому ж таки боці садиби, був магазин, а в саду льодовня, — більше будівель там не було. За великим будинком тягнувся великий овочевий сад, — біля самого дому старезні груші та яблуні, а далі молодші (але у 90-х рр. вже гарні родючі дерева), в кінці саду сажавка (викопана). Вода в цій сажавці була проточна, струмочок впадав з невеличкого ставка, що був за межами садиби, а в другому кінці сажавки витікав, на дні було кілька джерел. Вода була досить холодна, дно мульке, проте ми все таки в ній що літа купалися. В намулі сажавки водилися раки, і я памятаю, як Іван Франко, що гостював у нас зі своєю дружиною і дітьми, з захопленням ловив їх. Пригадую, як він убраний бродив у воді і коли вилазив із води, то спокійно відривав п'явки, що бувало начіпляються йому до босих ніг. На нас дітей це робило велике враження. Навколо садиба була огорожена парканом, воріт було двоє: від вулиці і вкінці саду. З вулиці ворота вели у двір, що являв собою заокруглений лужок, увесь встелений низькоскошеним споришем. Цей двір відділяли від квітників штахетки з берез, біла березова кора так гарно виглядала на тлі зелених кущів. За садом було селянське поле, а трохи далі — наш ліс.

Вся місцевість, як відомо, низька і дуже рівна. До садиби ліс підходив дуже близько з двох боків. З заходу (т. зв. "Стадниця") — великий старий ліс, що сягав державних лісів над річкою Турією. У Стадниці були болота і водилося багато дичини, — дикі кабани частенько підходили з нього до самої садиби. Наш тато (а пізніше і брати мої) вдало полювали на них. Забігали і лосі в цей ліс, а вже дрібнішого звіря і пташок було безліч. Дерев в ньому са-

Часопис Нью Йорк Таймс подав новинку з Бостону, що Федерація Бизнесових і Професійних Жінок Америки, на своїй конвенції в Бостоні поставила дві кандидатки до номінації на віце-президента Злучених Держав.

Одна з кандидаток це суддя Сара Гюз — на демократичну лісту, а теперішня сенаторка Маргарет Чейз Смит — на республіканську.

Суддя Сара Гюз, приймаючи номінацію заявила: "Я не є така наївна щоб вірила, що жінка буде вже тепер віце-президенткою, але ми мусимо дістатись на арену"

Дороті Тиченер, яка веде виборчу кампанію для обидвух кандидаток, каже, що вони будуть предложені до номінації на конвенціях демократичної і республіканської партій.

Жінки мають право голосування і право засідати на лаві присяглих в усіх крім шости стейтів — казала суддя Гюз, — і право займати урядові місця, але навіть ці здобутки не роблять їх повними громадянами. Бо жінки не мають ще дійсних

мі листкові, з шпилькових росла невеличка група лише в одному місці. Гущавина в Стадниці була місцями така, що там завжди були сутінки і трава не росла, — землю вкривав мох та пріле листя, від нього стояв своєрідний терпкий дух. Попадались там дерева з покрученими стовбурами, що нагадували дивовижні постаті не то людські, не то якихось потвор. На узліссі коло Стадниці цілий килим з конвалій. Я і брат Микола, трохи старший від мене, та наші приятелі, колодяженські діти, були переконані, що різні лісовики водяники і т. і. — це цілком реальні особи, і як бувало, мама чи Леся казали мені, що насправді їх немає, що це так людська фантазія уосіблює природу, то я була певна, що це тільки так говорять мені, щоб я їх не боялась, а що самі старші теж добре знають, що всі ці істоти є всюди: в лісі, в житі, в болоті, озерах і навіть у нас у дворі. Недурно ж стільки про них оповідають у нас люди! Та в нас,

впливів у владі, і тому так мало жінок займають публичні урядові становища. Вона сказала що не досить мати привілеї але треба й користати з них. Всі вірізнявання повинні бути усунені. Жінки мусять бути прийняті мужчинами як рівнорядні партнери в політиці, але щоб жінки цього досягли, вони мусять витворити прихильну публичну опінію, а це жінки можуть зробити як співкерманічі, а не як підганячі.

Повне громадянство вміщає щоденне практикування демократії, а не лише голословні заяви. Жінки мусять допильнувати щоб недопустити до методів тоталітарних, які задушують критичну думку на спосіб поліційної влади.

ІЗ ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛИ

На „Зустрічі з письменниками“, яку влаштувало Літературно-Мистецьке Т-во у Філадельфії, дня 12. квітня Марія Струтинська прочитала свою новелю п. н. „Камілло“.

На відкритті Літ.-Мист. Клубу у Дітроїті артистка Кривуцька прочитала недруковану новелю Софії Парфанович.

думала я, на стайні коло найкращих коней цапа тримають, щоб була таємничий "той" ночами коням гриви й хвоста не кудочив і ласочка не ласкотала коней як про це нам нераз оповідав наш фірман, — вже немолода, статечна людина. Він мабуть сам тее бачив. Правда, ми діти тих таємничих осіб здебільшого не боялися, бо були чомусь певні, що як їх не займати і взагалі не робити нічого злого, то й вони не займуть. Ото тільки вовкулаки і "лихий" нам здавались дуже небезпечними. Але й проти "лихого" були способи себе охоронити — і я за прикладом своєї приятельки, колодяженської дівчинки, носила при собі зіллячко (терлич і тою), що має магичну силу захищати від "лихого" Чей же нераз чула оповідання, як "лихий" не міг нічого заподіяти дівчині, що мала при собі це зілля і з досадою відступився, говорячи: "як би не терлич та тоя, — була б дівчинонька моя".

(Продовження буде)

Ганна Чикаленко-Келлер

Міжнародня Жіноча Рада

В часах Відродження нашої державности (рр. 1917-20) наше зорганізоване жіноцтво увійшло до декількох міжнародніх жіночих організацій як повноправний член та провело там велику роботу. Бажаючи закріпити пам'ять про ці заходи для історії та як вказівку на майбутнє — даємо місце споминам визначної діячки і вченої Ганни Чикаленко-Келлер, що стояла в центрі цієї роботи. Цю статтю написала вона ще в 1949 р. на запрошення Об'єднання Українських Жінок у Німеччині та своєї ваги й актуальности вона не втратила.

Першою міжнародньою жіночою організацією була Міжнародня Жіноча Рада (The International Council of Women) заснована 1888 р. у Вашингтоні з ініціативи кількох феміністичних діячок із Сполучених Держав Америки, Англії та Франції. Перші роки свого життя новозаснована організація не виявила великої діяльности і тільки коли на чолі її стала 1893 р. енергійна і віддана справі маркіза Абердін (Marchioness of Aberdeen) — шотляндка, діяльність Міжнародньої Жіночої Ради відразу позначилась. Нова президентка займала в житті становище дуже сприятливе її міжнародній діяльності: чоловік її, маркіз Абердін був дипломатом, послом Великобританії по різних державах, один час прем'єр-міністром, а під кінець — віцекоролем Ірландії. Віддана цілою душею справі міжнароднього порозуміння жінок, леді Абердін використала повні свої міжнародні зв'язки й знайомства для поширення цієї ідеї. Згідно виробленої 1893 р. в Шикаго програми, Міжн. Жіночу Раду оголошено Федерацією Національних Жіночих Рад кожної країни, де вже перед тим жінки були організовані і працювали "для добробуту суспільства" Головними точками програми накреслено: 1) Міжн. Жіноча Рада буде підтримувати і працювати для поширення ідеї міжнароднього миру і міжнароднього арбітражу. 2) Вживатиме всіх сил на боротьбу з проституці-

Софія Русова, основниця й голова Національної Ради Українських Жінок

єю, торгівлею жінками та вимагатиме однакового морального рівня для обох полів. 3) Добиватись всіма силами прав голосу для жінок у державах з парламентарним устроєм і старатись впливати шляхом преси чи іншим на законодавство для поліпшення легального становища жінки. 4) Працювати для поліпшення здоров'я (Public Health). 5) Звернути особливу увагу на школи і виховання. Програма дуже широка, занадто навіть широка, щоб її можна було поглибити. Пізніше, коли жіночий рух по всіх країнах розвинувся, окремі точки цієї програми піднесли нові міжнародні організації, засновані часто жінками, що вийшли з Міжнародньої Ради, бажаючи працювати на більш радикальній основі, ніж то могли робити досить консервативні елементи, об'єднані в МЖР. Наслідком такої диференціації постали згодом: "Міжнародний Союз Жінок за виборче право" (International Suffrage Alliance), виходячи з третьої точки програми МЖР; Ліга Миру і Свободи (League for Peace and Freedom) — з першої точки; Міжнародня Федерація Жінок з університетською освітою (International Federation of University Women) поглибила в своїй праці п'яту точку — школи й освіту. Американки, англійки, скандинавки і французьки були першими, що згуртувалися навко-

ло нової міжнародньої організації і поруч леді Абердін найбільш видатними були її співробітниця з самого початку: п. Огільві Гордон (Ogilvy Gordon), теж шотляндка, особливо впливова жінка, бо під її натиском переведено реформу жіночих середніх шкіл у Шотландії, данка Генні Форкгамер відіграла таку саму роль для Данії маркіза Авріль де Сен Круа (Avril de Sainte Croix) присвятила свою енергію праці на боротьбу з проституцією.

З короткими перервами леді Абердін була президенткою до самої своєї смерті 1937 р., коли п. Огільві Гордон стала на короткий час на чолі, а її наступницею була голяндка п. Ван Еген. По смерті леді Абердін діяльність МЖР дуже занепадала. Як видно з попереднього, програма МЖР розрахована у великій мірі, якщо не на безпосередню працю жінок в уряді, то у всякому разі на можливість для них мати вплив чи то на скасування або зміну законів некорисних для жінок, чи на введення нових на її користь, використовуючи пресу, публічні виклади та інш.

Українську Національну Радду засновано на весні 1920 р. в Кам'янці Подільській. Ініціативу подали дві видатні українські діячки — Людмила Старицька-Черняхівська та Софія Русова, які досягли від уряду УНР мандат для мене (я жила тоді

в Швейцарії) бути представницею на конгресі МЖР в Осло у 1920 р. Уряд УНР тоді ще існував, хоч уже з обмеженою територією з осідком в Кам'янці, — у всякім разі ще була своя держава. Нема чого дивуватись, що коли тієї держави не стало, наше становище в МЖР дуже захиталось. Правда, була ще Галичина і, як побачимо далі, при розгляді відносин між українськими жіночими організаціями та міжнародними, як от Союзом за Виборче Право або Лігою Миру і Свободи, ті справи так формально не поставили й не розв'язали. Для українок у Галичині зроблено виняток і ті залишились надалі членами обох міжнар. організацій. Міжнародна Рада знову ж поставила справу цілком формально на підставі точки в програмі, де говориться, що Міжнародна Рада не встриває у внутрішні справи держави себ-то в цім випадку — Польщі. Бажаним їм приводом стало те, що українські делегатки (п. Русова і я) винесли, на доручення Союзу Українок у Львові справу смерті Ольги Басараб у польській в'язниці на зборах Міжнар. Екзекутиви у Копенгазі 1924 р., де вперше з'явилися польки, підтримані французженками. На жаль прийшло до прилюдного конфлікту між українською та польською делегаткою (С. Русова відмовилася подати руку п. Шебеко, коли голова Данської Нац. Ради звела їх, щоб познайомити). Правда, президія призначила голову комісії "Мир і арбітраж" (Peace and Arbitration) п. Кедбері (Cadbury) (відому квекерську діячку, якій я передала всі дотичні документи, переслані Союзом Українок, для розгляду справи (я була секретаркою для закордонних зносин). Листування з п. Кедбері тяглося досить довго, вона довела справу до запитання польського посла в Лондоні, який, як видно з її листів, обіцяв знестися з своїм урядом у Варшаві, а той від усього відмовився. Уже на конгресі у Вашингтоні, куди мене вислано в 1925 р. (і де мене так діяльно підтримували американські українки з п. Лотоцькою на чолі, що тоді ж таки заклали свій Союз Українок), мені ясно було, що доля нашої Національної Ради вже виріше-

Багато наших новоприбулих жінок із вищою освітою працюють фізично при різних заняттях, що ніяк не відповідають ані їхній освіті, ані силам, ані уподобанням. Така праця виснажує їх і мучить, нищить їх здоров'я, пригноблює і робить нещасливими. Причиною того, що наші жінки хапаються такої праці, є або незнання англійської мови, або теж незнання різних корисних можливостей, що є доступні для них в Америці, навіть без 100%-ового знання тієї мови. Про одну з таких можливостей хочу тут подати деякі інформації:

При більших шпиталях є звичайно т.зв. "Затверджена Школа Медичної Технології". Щоб дістатися до неї, треба мати скінчену середню школу і два роки вищої освіти, не конче американської. Школа триває один рік і є безплатна. Студентки можуть мешкати і харчуватися поза шпиталем, або теж часом у шпиталі, безплатно. Наука є переважно практична і полягає на праці в шпитальній лабораторії при аналізах крові, мочу і т.п. По році такої науки, а рівночасно практики, одержується диплом медичного технолога. З таким дипломом можна легко дістати працю в якійнебудь медичній лабораторії, в шпиталі, або в приватного лікаря. Платня від 200 до 300 доларів місячно. Праця легка, приємна і інтелігентна, а підчас війни ще більше важна, потрібна і поплатна,

ніж підчас миру. По зложенні спеціального іспиту і одержанні авторизації ("лайсенсу") можна відчинити собі і провадити власну медичну лабораторію і виконувати всякі аналізи для лікарів, що не мають власних лабораторій.

Точніші інформації можна дістати в лабораторії кожного шпиталю, або поштою від слідуєчих установ:

(1) В справі вимог (Complete details on educational requirements): Department MT-1, Registry of Medical Technologists of the American Society of Clinical Pathologists, Muncie, Indiana.

(2) В справі списку затверджених шкіл (Complete list of approved schools for medical technologists): Council on Medical Education and Hospitals, American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Illinois.

Ці школи і це звання є очевидно доступні теж і для мужчин, але вони спеціально відповідні і корисні для наших новоприбулих жінок із вищою освітою.

У Боманті, де я живу, є якраз тепер два вільні місця в такій школі і якщо хто поспішився б і негайно прислав на мої руки (Mrs. Olena Tyshovnytsky, 1169 Broadway, Beaumont, Tex.) фотокопії і затверджені переклади документів, то міг би не тільки бути прийнятий, але теж дістав би безплатно кімнату і харч у шпиталі.

Олена Тишовницька.

на. Сама президентка і члени президії висловлювали мені свій жаль і по конгресі повідомили, що призначають спеціальну комісію з 3-х (англійка, данка і швайцарка) для розгляду дальшої нашої участі, як повноправного члена МЖР. Щось пів року тяглося листування, де я боронилася, як могла. Моїм найдужчим аргументом було: МЖР має в програмі "невтручання в справи окремих Національних Рад", отже не держав, а коли нашу Нац. Раду прийнято в склад МЖР 1920 р. в Осло, польської Нац. Ради ще не було. Але вислід був негативний: мене сповістили, що не почувають себе покликаними, противно духові їх програ-

ми, втручатись у внутрішні справи Польщі й що нашу Нац. Раду "тимчасово виключають до того часу поки в нас не буде власної держави". Леді Абердін сама підписала листа і з власноручними висловами свого жалю та приязні до українки. Пізніше я зустрічалася в Женеві із п. Ван Еґен, що тоді була секретаркою МЖР, а згодом її головою, і від неї почула, що на нашому боці були всі скандинавки, а також англійки і делегатки з різних доміній (від останніх прийшли також співчутливі листи) і бажали знайти якийсь компроміс, але французженки перемогли на користь польських домагань.

Рання збірка в пластовому таборі в Нарровсбургу, Н. Й.

Юнацьким шляхом

Автобус суне вузькими вулицями Нью Йорку і вивозить все юнацтво за місто. По році розлуки просто не віриться, що знову вже чуємо запах лісу, бачимо ріку і більший, як між хмародерами, кусень неба. Погода чудова, а ще кращий вечір. Чудовий місяць, хмарки і зорі — як завжди на таборі мають свій питомий чар.

А раненько другого дня вже всі взялись до роботи. Стукають сокири, пишуть тонко пили, одне по одному підводяться шатра. А сонечко добре пригріває. Воно тут зовсім інше, як у Нью Йорку, Філадельфії чи Балтимор. Там ми його навіть не бачимо. Там воно тільки на те, щоб не було темно. А тут воно змішане з запахом трави, соснини, малини, тут воно разом зі всім творить таборовий день.

О 12-ій всі машеруємо до новаків на обід. Пластова дружба проявляється: новаци з криком вітають юначок. Тільки й чути цілий час, що "смачного" і "дякуємо"!

— Що найрадше любите робити? — питається не раз хтось із булави юначок. Ясно яка відповідь: "купатись"! Та кожна таборовичка знає, що булава має навчити їх якнайбільше, тому і з купанням тут ошадно. Пів години перед обідом, півтора — по підвечірку. Тоді то вже рай! Озеро — то мрія кожної. Вода тепла, мякенька, три гарних човни, а довкруги

ліс із якимись чудовими, небуденними квітами.

А по вечері запалюємо вогник і снуємо гутірки. Вчора ватра не хотіла горіти, бо дрова були мокрі, але зате ми слухали, слухали. Лісова Мавка,

яку ми вкрали новакам, розповідала про українську жінку та її шлях, переплітаючи сказане деклямаціями юначок. А потім ми співали всі пісні, які лиш знали, а з кожною піснею нам згадувались наші мандрівки, чи то в Карпатах, чи вже в німецьких Альпах.

Довго ми юначки не могли заснути, хоч була вже нічна тиша. Ми сиділи тихенько в темному шатрі (щоб бунчужна не вигнала нас на карний впоряд) і зпід коців зиркали на таборову поляну. Біля машту вічний вогонь, вгорі місяць, довкруги мрякою покриті дерева. Трава виблискує до місяця рососою, десь поза шатрами ходить стійкова (обовязково з великою палицею). А з озера несуться співи хлопців, що мають там свій табір.

Потрохи успокоюються і засипляють ті найгамірніші, потім засипляю вже й я, вкінці не спить у таборі лише стійка, а співночі й та вже дримає, чекаючи раннього щebetу пташок. **Н.**

Вакаційні міркування

— Хлопці їдуть до табору, Нвсья до знайомих на ферму, а ми з Андрієм перебудемо вакації у хаті. Будемо ходити на зелене, оглянемо музеї (там такий приємний холод) і відпочинемо на своїх ліжках. Андрієві сон придасться, бо він працює вночі. А я натішуся хатою, що її так скупю бачу цілий Божий рік.

— А ми беремо нашого одинака зі собою над море і будемо пливати до схочу!

Таку розмову почула я в трамваї й оглянулася за молодими жінками. Плянують, обдумують свій відпочинок.

Дійсно! Вакації ідуть. Vacatio — латинське слово — вільний час від обовязків. Отже, для дорослих від щоденної заробіткової праці, а для дітей — від науки. Як цей час використати? Щоб було і з користю для фізичного здоров'я та дало психічне відпруження. Тому кожен плянує свої вакації індивідуально, що кому відповідає.

Мені, що працюю на селі, хочеться відвідати приятелів у

Нью Йорку чи Дітроїті, подивитися як живуть, та наговоритися по-своєму. І хоч подорож у спеку змучить, то повернувшись до обовязку, думкам буде чим жити довший час. Другому, що живе в місті, де вуличний гамір переливається в ухах, сниться зелена левада і синє небо. Фатаморгана природи стає перед очима на тлі хмародерів. То-ж їдьте на село. До знайомих на ферму чи до скромної хатинки в лісі. Ідїть у ліс, лягайте на траву й дивіться на синь неба через зелене листя. Слухайте шуму потока і забудьте за все, що вас виває з містом і щоденною працею.

А коли зовсім немає у вас змоги чи охоти рухатись із міста, тоді пам'ятайте про міські парки. Є в них такі цікаві закутки і стільки можуть дати радощів. А вже така прогулянка до зоопарку на цілий день залишить багато вражень. Тільки не марнуйте ні одної години! Користайте з вакацій, щоб набрати сили тіла й духа на довгий рік праці. **Оприса.**

Над могилою Ольги Бачинської

Близький круг приятелів п-і Ольги з Тишинських Бачинської на еміграції — з великим сумом дізнався, що в дні своєї Патронки св. Ольги, 1951 року, відійшла вона з цього світу.

Це була така небуденна і цінна жінка, що — хоч накресливши її силуетку — хотілось би передати молодому поколінню скромну велич її постаті.

Ось дорога її життя:

Дочка залізничного службовця Тишинського — рветься до самостійного звання. Кінчить у Львові курси книговодства, та старається за працю в тов. „Дністер“ у Львові. Відбуває там практику, але мимо дуже доброго свідоцтва, директор відмовляє їй дальшої праці — „бо не може займати інших місць жінками“. Цілий рік шукає молоденька дівчина заняття в інших установах, але стрічає відмову. В цьому часі жінка-книговод, була незвичайним явищем.

Не зражується цими невдачами. В р. 1898 переїздить із мамою-вдовою та братом до Стрия, бо дістала працю в „Задатковій Касі“. Директор д-р Євген Олесницький хоч мав подібний погляд, як дир. „Дністра“, дуже скоро переконався, що жінка у фаховій праці не тільки дорівнює мужчині, але часто може перерости його, — навіть у книговодстві. У р. 1911 входить до

управи З. Каси та стає фактичним провідником цієї установи, до якої колись „ледве“ її прийняли.

Минали роки. „Задаткова Каса“ розвивається та з часом дає матеріальну підставу до будови величавого „Народнього Дому“, що став осередком українського життя стрийської округи. Постають нові установи: Руська Бурса, Сокіл, Маслосоюз, Сільський Господар, Міщанська Бесіда, тов. Руських жінок попри давніші: „Просвіту“ та церковне Братство. І в кожній з цих установ брала п-а Тишинська участь.

У р. 1907 виходить заміж за адвоката д-ра Іларіона Бачинського. Це не відриває її від фахової та громадської праці. У розгарі її, приходить перша світова війна в р. 1914. І знов стає у провіді нових завдань. Формування УСС у Стрию — опіка над ними, займають її.

Надходить евакуація. З жалем покидає рідну хату та працю. Виїздить із чоловіком до Відня, а згодом до Гімнду в дол. Австрії. Д-р Бачинський став там управителем табору для українських виселенців.

Безділля, не лежало у вдачі О. Бачинської. Організує дошкілля, школу, рятує від пошестей. А згодом організує вишивальниць з усіх сторін Гали-

чини, добуває матеріали, організує збут вишивок, щоб дати зарібок жінкам.

В році 1916 подружжя Бачинських знов у Стрию. Відживає „Маслосоюз“, де О. Бачинська стає головним книговодом, а в р. 1924 директором. Хоч цифри, що стояли мініатюрними рядочками у книгах, були її фаховим життям, але її душа не сповнювалась ними вщерть. Приходить 1 листопад. Вона знов при праці. Відступ за Збруч, Стрий зайнятий поляками. Стає душею-скарбником „Горожанського Комітету“.

Повоєнне лихоліття зроджувало нові потреби. Війна залишала безпомічних сиріт, що їхні батьки не повернулись. О. Бачинська створює „Сирітський Захист“, та стає його душею. Збирає фонди, знаходить помішників, спроваджує СС. Службениць. Захист розвивається, сироти виростають. Треба їм дати фаховий вишкіл. Дає ініціативу для створення кооперативи „Труд“. Там вчать більші діти. Про кожну дитину думає, виводить їх у „люди“. Тяжко, як у своїй хаті робила весілля Марусі, як раділа її щастям.

Часто відвідувала я „Захист“, коли він вже „пошився в піря“. Мав свій власний відповідний дім, велике подвір'я для забав та фахову вчительку.

Але є ще інші, що потребують опіки. А це домашні помішники, що доля кинула їх у найми в місті. Основує „Товариство опіки над домашніми помішниками“. Виховує їх, вчить на курсах. Курси для дівчат — це її ідея. Вони й дали початок господарських курсів у цілому краю. Мала дар находити відповідних людей, що помагали їй у цій праці. По роках вдалося купити власний дім, у якому безробітні та немічні находили захист. Це вислід доброї фінансової господарки.

Плив рік за роком. Та надійшли найважчі часи. Друга світова війна, окупація, переслідування, знівечена праця довгих років. Востаннє відвідала я Ольгу Бачинську влітку 1943 р. Німці викинули її з улюбленої власної хати, хворіла вже, не піддаючись недужі. Жила тоді з двома селянськими дівчатками, що їх посилала до гімназії. Розсипалися по світі добрі приятелі. Тривога за будуче, за її нарід, не сходила з думок.

Перестало бити велике жіноче серце, що раде було пригорнути всю долю свого народу до себе.

Хай Бог прийме праведну душу цієї незвичайної жінки, бо Його і України ім'ям трудилася, та жила. Вічна Їй Пам'ять!
Ірина Домбчевська

Чи можлива перерва?

Літньою порою втихають зібрання, сходи, збірки. У громадському житті настає передишка. Втоплена спекою людина прагне тільки свіжого воздуха й прохолоди.

Воно й зрозуміле в гарячому кліматі приморської країни. Та хоч і стараємось відсунути від себе зайві обов'язки, то таки не всі. Бо й найбільша спека не може приспати нашого сумління.

А воно свідоме того, що наші залишенці в Німеччині й Австрії існують та потребують помочі. І в гарячій порі року люди мусять їсти і зодягатись. Літня передишка не може припинити нашої акції, не сміє залишити людей без нашої піддержки.

Чи є спосіб — перевести це з якнайменшою витратою сил і енергії? Практика одного збірничого пункту Комітету „Мати й Дитина“ виказала це. У поро-

зумінні з купцем-українцем поставили в його крамниці скринку, де господині при закупі скидали по одній пушці товщу та по одному картону цукру чи куснику мила. Великий напис над скринкою пояснював ціль збірки та прохав причинитись до неї. І так невеликим зусиллям скринка наповнялась кожного тижня, особливо під кінець його, коли більшість родин закупає. Пожертва коштує небагато й не треба її відносити. А голова збірничого пункту проходила раз на тиждень і забирала вислід збірки.

А висилку пачок можна б уже перевести в якийсь холодніший день. Це нетрудно, коли будуть харчі та добра воля вислати їх. А наші залишенці не відчують перерви у наших жертвах, яких вони дуже, а дуже потребують!

Олена Лотоцька, голова
Надія Ішук, секретарка

Розмова з рядовою людиною про нещоденну жінку

(Замість репортажу про Марію Бек)

Вулиці Дітройту заповнює підвечірній фіолет. Старі дерева просочують його крізь аркади своїх кріпких стовбурів і склепіння буйних корон. Авта і авта в безнастанному бігу. Цеж Моторсіті-Дітройт. Очевидно ми теж в авті. Я і старший чоловік — мій сусід із сьомої Милі. Його, Неша знають усі, старі й нові. Ідемо.

— Дивіться, он на стовпах: нічого тільки "елект Мері Бек" Це про нашу Марусю. І що скажете з приводу цього, що вона вийшла на другому місці?!

— Ви поясніть мені яке то має значення, бо я в політиці а ще в американській зовсім не визнаюся.

— Якто: не визнаєтеся? Не знаєте що то значить на другому місці?! Таж при наступних виборах вона вийде на перше місце і тоді буде президентом міської ради. Ви тільки подумайте: жінка і українка і буде президентом нашого Дітройту! — Фію! Та чи можливе таке?

— Як буде мати голоси то буде і вже!

Вулиці Моторсіті починають тонути в сутінках. Запалюються яскраві неонові реклами. Скачуть й мерехкотять вуличні світла. Віздимо в Гемтремк. Тут суцільною масою живуть поляки, що становлять силу в Дітройті.

— Так, буде президентом Ради. А потім навіть мейором. Знаєте що то значить?!

— Якось не віриться мені. Ви ще й президентом її вибрали б.

— Е, президентом не буде, бо то треба б бути родженому в Америці, а вона народилася в краю.

— Я думала, що в Америці.

— Ні, як була малою, то її батьки приїхали тут. Але потім батько вислав її і Джана (то брат) до краю на науку. Там і гімназію скінчила і на університет ходила. А потім як приїхала тут, то покінчила американські школи і стала лоером — то адвокат.

— Нещоденна професія для жінки — підмічую. — Я наприклад не потрапила б вам замятати ні одного параграфу.

То щось як математика, чи що. Я раз заглядала до правничих книжок і аж страх мене зібрав.

— Ну, видите! А вона має голову, голову! Ви читали, що адвокати зробили збірку, щоб заплатити за неї таксу. Зібрали сто доларів і заплатили. Ви муsite знати, що така кар'єра коштує багато.

— Чому коштує? — я запитала трохи по дурному.

— Якто чому? Таже вона два рази стартувала на суддю і перепала. А то коштувало багато. Такси, пропаганда, все. А тепер, що ви думаєте, що то не коштувало? Таж її родина стягалася й стягається до останнього а все на неї.

— Я думаю, що це рід гри. Нагадую собі останні справи з гемблерами і всілякі заклади, перегони, спорт. Це країна риску. Чому сміливий українці не рискнути б і не станути до великої гри? Гра ж варта ставки. Мусить бути головокружне почування й насолода трюмфу й пасія грача, підйоми й упадки, нові старти й гарячка гри.

— Чому вона завдячує свою популярність? Адже ж це місто з двома мільйонами мешканців різних народів і тільки в малій кількості українців.

— А видите? А то наші жінки зачали. Зробили таку лігу "Десять тисяч голосуючих" і давай агітувати за нею. А зачала вона як суддя для нелітних дітей і звідтам її люди почали знати. Там її й пізнали адвокати, що є сильно мудра і має в малім пальці те, чого інший не має в голові.

— Гм — дивуюся: власне я хотіла з нею говорити. Ми навіть ще з осені договорені зійтися. Але я й не дзвонила до неї, бо думаю, що в цій грі вона не має для мене зайвого часу.

— Та певно що ні. Ви зачекайте аж покінчиться та ціла виборча справа, то може тоді кличте до неї. Але тимчасом дам вам Дітройтер Таймс і прочитайте собі що про неї пишуть, щоб ви не гадали, що то я видумав такі байки.

— Я й не дивувалась би. Всеж то українка і так ви, як і

Марія Бек, радна м. Дітройту, заступає мейора міста в часі його відсутности.

ми горді нею. А це сприяє творенню довкола неї роду казки, що його називають міт, чи легенда.

Давнтавн горить світлами і кричить рекламами. Височіють хмародери у нічну глибину неба десь там засіяного зорями. З над ріки Дітройт гудуть корабельні сирени, з вулиць шум і гул і головокружний біг і гарячка життя.

Пасія великих бізнесів, мільонових зисків.

Хотілося б, що мій сусід був добрим пророком і щоб у цьому світі жінка доскочила вершин.

Софія Парфанович.

ІЗ КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

У Торонто відбувся у травні вперше концерт новозаснованого жіночого радієвого квартету під мистецьким проводом п. О. Глібович. Фортепіановий супровід С. Жовнір.

Дня 18. травня піаністка Дарія Каранович виступила з власним концертом у Нью Йорку. У програму входили твори Баха, Шуберта, Брамса й Нижанківського.

Дня 22. березня Едіта Сапрун дала перший власний концерт у Буенос Айресі. На 21 точок — 16 належали українським авторам, Барвінському, Нижанківському, Лятошинському й Степовому. Її концерт відмітила аргентинська преса.

У тому ж часі виступила з концертом у Дітройті співачка Вероніка Максимович. У програмі були твори Шуберта, Ліста й Рахманінова.

П р и п а д о к

Пополуднева наука скінчилась і Оксана помагала одягатись маленьким учням із першої класи. Маленька, наче бублик, чорноока Ганнуся, завжди остання виходила і на прощання питала: “Чи пані вчителька завтра знов таку гарну казочку казатиме?”

Оксана вийшла за дітьми, станула на шкільному порозі й дивилась їм услід. Любила отих малих “шкрабів” своїх.

У тому ж шкільному будинку, поміж класами, було мешкання її. Маленька, чистенька кімнатка, якої не проміняла б вона за найвибагливіші світлиці.

Переглянула найновіше число часопису. Та не читалось їй. Хіба ж у ясний травневий день вбгаєш усі ці часописні мудрощі у молоду голову?! Крізь відчинене вікно видно було увесь шкільний огорог. Яблінки заквітчані біло-рожевим квітом так і запрошували до себе. І вона не оперлась. Під шкільними вікнами кущі пахучого бузку, а в кутку огорогу, у затишку, під розлогим кленом — лавочка. Це Оксани найлюбіше місце.

Сидячи на лавочці, Оксана із довірям оперла голову об стовбур кремезного клена і снувала ніжну нитку мрій своїх. І як кожного дня, так і сьогодні одне тільки бажання було в неї — щоб скоро вечір прийшов. Увечорі ж — життя свідомого подільського села переноситься до Народнього Дому. У великій просторій кімнаті старші господарі часописи читають, молодь — книжки позичає. У другій кімнаті оркестра відбуває свої проби. У театральній залі іде проба аматорського гуртка під проводом Ігоря, сина директора школи. І він, отой поважний, мовчазний Ігор і є душею культурно-освітнього життя села. Як він це робить? Оксана цього не знає, бо він лише зрідка звертає на неї увагу. Та сестра його Дарка, ота сміхунка, що ще вчиться в семінарі, часом щось розкаже. Від неї Оксана знає, що Ігор втратив здоров'я в польській тюрмі та що Народній Дім — це вислід його важких зусиль.

А вона ж, Оксана, чи здібна до якоїсь творчої праці? Вона ж тільки вечора жде, щоб бодай глянути на нього. Хоча б одне якесь ласкаве слово почути від нього! Та він наче б не добачував її.

У двері Оксаниної кімнати хтось постукав

— Ні, немає її. Чи не вийшла куди? Це голос її брата Степана. Відкіля він тут узявся?

— Ось де вона заховалась, Оксана наша! владуваний Степанів голос уже зовсім близько. — Добре, що застали тебе, Оксано, а то пішли б не попрощавшись.

— А що гірше — пішли б без вашого благословення, Оксано — додав Степанів друг, Роман, веселий і безтурботний, як завжди.

— А ви що, вінчатись задумали, що по благословення прийшли?

— Так неначе б! У таку ж незнану путь, як і вінчання — вибираємось.

— Чекай же, Романо! Часу у нас — усього кілька хвилин, а ти витрачуєш його на жарти. Ми відходимо, Оксано, “у незнану путь”, як казав Роман. У батьків я не був — не хотів матері турбувати. А ти поїдь до дому, Оксано, заспокій маму! Поїдеш? Скажи, що все гаразд буде. Ну, але ми йдемо, бо поїзд не ждатиме.

Оксана супроводила їх до стації. Йшли зеленими полями. Степан увесь час мовчав і йшов швидко вперед, наче боявся, щоб ці зелені, подільські лани не затримали його.

— Ось і стація близько вже! — відозвався Роман здавленим голосом. — Слухайте, Оксано, а ви ждатимете мене?

— Що ж це ви, думаете, що з усього на світі жартувати можна? — запиталась вражена.

— Хіба ж так жартують, Оксано? Гляньте ж на мене!

Глянула у бліде від зворушення його обличчя і зніяковіла.

— Кажіть, мені ж це знати треба! Ждатимете поки не вернуся?

— Ждатиму — ледви чутно вимовили її уста.

— А як не вернуся, не забудете?

— Не забуду! — сказала якимсь дивним, наче не своїм голосом.

— Швидше, Романо, бо спізнаємось — почули Степанів голос.

Добігли до стації. Міцний стиск руки і поїзд помчав у незнане...

Верталася зеленими полями до своєї школи. Перед очима стояв Роман — знаний жартун, що завжди бачив життя тільки з веселого боку. І раптом такі дивні питання його звернені до неї. А ще дивніша відповідь її! Казала, що ждатиме його... Хіба ж могла сказати інакше юнакові, що на жертвеннику Батьківщини складав своє юне життя?!

Вітер ніжно гладив молоді зелені жита та нашіптував їм казку про країну, колись вольну і незалежну та про наїздників що заграбили їй волю. Про народ гордий, невгнутий та про месників молодих, що йшли з усміхом на устах у бій нерівний...

* * *

Оксану перенесено в далеку гірську закутину, а на її місце мала прийти учителька полька. Оксана прощалась зі школою та читальнею. Останній вечір у читальні. Аматорський гурток — дівчата, хлопці і їхній режисер — Ігор.

На вузькій доріжці між читальнею та школою почула Оксана за собою рвучкі кроки. Це Ігор вийшов провести її.

Крізь пальчасте кленове листя місяць заглядав та загадочно всміхався.

В Оксани забилося серце — наче вискочити хотіло. Яка ж коротка ця дорога із читальні до школи! Чому ж не довша?!

— І ви покидаєте нас, Оксано... — сказав, наче сам про себе, Ігор.

— Це мене кидають — відповіда, якое аж надто тихо, Оксано. — Ще добре, що йду у наші гори, а не в Польщу.

— Батько мій дуже жаліє за вами. Та чи тільки батько? А наша читальня, як буде без вас?

— У читальні я була тільки (Продовження на ст. 12)

З дороги

(Докінчення)

В ч. 6-му „Нашого Життя“ я передала мої враження з дороги під час відвідин Відділів СУА в Клівленді й Акрон та тільки згадала Міннеаполіс, де я провела 5 днів. Крім відвідин новозаснованого Відділу СУА, я мала ще бути на 65-тій конвенції Генеральної Федерації Жіночих Організацій Америки, де від 1948 року Союз Українок Америки є повноправним членом. Їхала я на цю конвенцію не тільки як делегатка СУА, але мала окреме запрошення від голови пані Говтон виголосити привіт і промову на пленумі 14 травня пополудні. Це вважаємо неабияким відзначенням для нашої організації.

Дня 13. травня в полудне я відлетіла з Клівленду і була в Міннеаполіс в год. 4.50. Всі готелі в Міннеаполіс були переповнені з приводу конвенції й мені довелося довго шукати, щоб нарешті знайти приміщення. Готель був добрий тільки тим, що був близьенько Авдіторіум де відбувалася конвенція.

На другий день вранці пішла на конвенцію, яка зробила на мене велике враження, числом делегаток (5 і пів тисячі), порядком, повагою нарад. Хоч не перший це раз була я на конвенції ГФЖО, то все ж таки кожний раз викликає вона новий подив, нові почування. Найперше чуєш якийсь ніби придавлений жаль — чому це не зізд українських жінок на своїй українській землі; то знову насувається питання, чи можливе воно було б у нас повести таку масу жінок в такому порядку; як ми, українки, поставилися б до таких питань, що були на програмі цього здвигу жінок? Наче у вулику рояться думки, нарешті якась ідея промовниці відриває тебе від задуми і ти починаєш вже думати про те, що говориться. Минає кілька годин.

Обідова перерва, виходимо із залі, на коридорі вітання, нові знайомства, групки хто з ким іде на обід. За дві години, призначені на обід, можна багато дечого переговорити. Нові знайомі розпитують про нашу організацію СУА, усі в гурті зацікавлені новоприбулими.

Членки 47 Відділу СУА в Рочестер з головою СУА п. О. Лотоцькою

Година друга і всі вже на залі, починається пленарне засідання. Комісії дають звіти, опісля сольно визначної співачки, запрошені гості виходять на естраду, між ними і я. Складаю і розкладаю папір, де написана моя промова. Хвилююся — один момент і чую моє прізвище, встаю й підходжу до мікрофону. Голова подає руку, лагідно всміхається. Після промови голова дякує, відходжу на своє місце. Є ще три промови і сесія закрита. Заповіджений концерт на годину восьму. Але я маю заповіджені сходи в домі пані Марії Процай, отже туди й їду.

Давно вже не бачилися з панею Марією, мабуть років із вісім, на одному із конгресів УКК. Вона нічим не змінилась. Та сама лагідна усмішка, тільки очі сумні-сумні, бо війна забрала їй самотнього сина. Мешкає тут наша славна Оксана Лятуринська. Знайомимось — вона говорить скоро і весь час вас ніби читає. В міру того очі її починають усміхатися. Почуваєте велику радість, що ви в її присутності, такою щирістю вона вас огортає.

Перед восьмою сходяться пані, членки нового Відділу СУА. Стіл гостинно заставлений присмаками. Сідаємо тісно довкола нього, бо стільки гостей зійшлося. Бачу змучені лиця. Кажуть, тільки що з праці, але розмова йде жваво, забувають на хвилину свої будні, лиця рожевіють. Питання, пляни, пропозиції. Кажуть, ширші збори заповіджені на 16-го в годині 7.30 вечора. Пізна пора, час додому.

Дім панства Процаїв у гарній частині міста, наче музей. Обра-

зи-кисти Оксани Лятуринської, кераміка дочка Лесі, гарні килими, занавіси, ляльки пані Оксани, все те не пересадно, в кожній кімнаті на своєму місці розложене. Справжня українська хата.

Збори заповіджені на 16 травня були у винайнятій залі. Численно зійшлися членки нового Відділу СУА. Проводила голова п. Мирослава Петришак, секретарювала п. Лідія Козак. Після мого реферату на організаційну тему були різні запити про політично-громадські й організаційні справи. Вписалося ще кілька нових членок. Настрій був добрий, бадьорий. Праця заповідається гарно. Крім пані Процай і її дочок членки новоприбулі. Терен для них новий, хоч усі вони організаційно вироблені. Я відіхала з враженням, що це буде одна із сильніших клітин нашої організації.

Субота, 17 травня, я відіхала до Філадельфії, бо 18 були заповіджені збори 21 Відділу в Брукліні.

Неділя, година третя. Заля Народного Дому в Брукліні, Н. Й., заповнена членками. Головує пані Анна Бодак, довголітня членка СУА, бувший член Гол. Управи. Добра промовниця та провідниця. Вітаю всіх, вони старі знайомі, багато вже ми пережили в організації.

Говорю промову, пані Бодак дає кілька запитань під дискусію. Довша дискусія над журналом Наше Життя, думки про будову дому СУА, конвенцію СУА, що має відбутися в травні 1953 в Дітроїті. Вибрано паню Бодак (Докінчення на стор. 13)

Припадок

(Докінчення зі стор. 10)

малим колісцятком. Хіба ж ви завважили колись мене? Завсіди такий зайнятий...

— Невже вам цікаво було знати — завважив я вас — чи не завважив? Ви ж і так другого кохаєте — я це давно знав.

Йй хотілось сказати йому, що нікого вона не кохала крім нього. Що це він, Ігор — єдине — перше і останнє кохання її. Проте мовчала.

— Кожного дня мріяв я: сьогодні увечері побачу я її у читальні, почую її голос. А тепер цього всього не буде. Яка ж, скажіть ви мені, була б вам чи кому шкода від того, якщо б я мав змогу бачити вас? А ви були б навіть не знали, як дуже залежить мені на цьому. Сьогодні ж кажу вам це тому тільки, що відіждаете і ще тому, що не побачу вас, мабуть, більше.

Вона мовчала.

— А все ж ви переїжджатимете колись попри нашу станцію — до батьків же своїх поїдете...

— Так.

— Може зустрінемось колись...

— Хіба, що припадково завважила здавленим голосом.

— Припадково?! А що припадок, наче збиточний хлопчик, мігби зажартувати собі з нас — ви не подумали на цим?

* * *

Із поїзду, що приїхав з гір, Оксана пересідала на другий, щоб їхати на Поділля до своїх батьків. Шукала вільного місця. Нарешті найшла. Була схвильована. У горах, звідки їхала вона — люди голодували. Голод виганяв їх із їхніх чудових гір і вони їхали на Поділля за хлібом. У її Батьківщині, країні золоті пшениці — хліба забракло! І вони, оті голодні люди із сірими обличчями, тиснулись до поїзду, щоб захопити якийсь вільне місце — щоб дістатись нарешті до тієї обіцяної землі, де можна ще дістати трохи зерна, яке селяни спілили заховати.

— "Zurueck, Zurueck!" — кричали поліціанти.

І дротяні нагаї "Uebermenschen" свистіли в повітрі і залишали червоно-сині пруги на плечах і обличчях людей. І вони, оті люди залишалися до насту-

пного поїзду, щоб наново переживати те саме.

Оце вже третій з черги окупант зайняв Україну, а проте нічого не змінилось. Такий же голод і такий битком набиті тюрми. Одна тільки різниця, що вагони із золотою українською пшеницею їхали передше на схід, а тепер на захід ідуть. А месники! — де ж це вони? Одні в тюрмі, а другі у лісах — ждуть відповідного менту — на гасло ждуть...

Вийняла із торбинки листа від брата і читала — оце вже може сотий раз з черги: "Оксано! По довгій мандрівці своїй, нарешті добився до рідних порогів. Можеш уявити собі здивування і радість батьків, які не сподівались вже бачити мене на цьому світі. Зате Романа таки дійсно немає між живими. Чи памятаєш, як перед чотирма роками прощались ми з тобою? Зараз же — на третій день після цього, він згинув від кулі польського сторожника, як ми переходили кордон".

Знову минали, як кожного разу, тиху подільську станцію. Вона вже не боялася виглянути як давніше. Ось останній закрут поїзду і в неї живо забилося серце. На станції хтось радісно махав до неї.

Оксана пізнала по жвавих руках — струнку сільветку Дарки. Та Дарка прямувала вже до вагону.

— Ти це, Оксано — чи привид може? — Як зникла ти тоді з нашого обрію, так ніхто й до сьогодні не бачив тебе. А ми часто згадували тебе в нашому гурті. Тільки Ігор наш мовчав завсіди, наче боявся вимовити твоє ім'я... А про Романа ти знаєш, Оксано? — надто вже обережно запитала.

Оксана сумно притакнула головою.

— Ото ж, як прийшла вістка, що Романа вбито на кордоні — я розказала про це Ігореві, а він: "Я зараз же знав, як тільки вбито його" — Так чому ж ти нічого Оксані не сказав тоді? — здивувалась я. "Як же я міг казати їй про це — вона ж кохала його" — сказав і відвернувся до стіни. Він тоді лежав важко хворий. Мешкав у школі, у тій кімнатці, де ти колись мешкала — там і помер...

— Помер?! І він теж помер?! — зжахнулась Оксана.

Перед її очима почали пересуватись якісь темні платки, наче чорні метелики й вона із зусиллям оперла голову об стіну.

— Чому ж він помер? — запитала тихо, наче боялась заворушити його спокій.

— Багато причин зложилось на це. Ти памятаєш, що він мав польську тюрму за собою... А большевики також зараз його взяли... Як наближались німці.

большевики почали вивозити в'язнів на схід. Щоправда не всіх, бо багатьох у жахливий спосіб закатували по тюрмах. Між тими, що їх вивозили був і Ігор. І він, просто, чудом спасся. Ти ж знаєш який він очайдушний був завсіди! Отож, як вантажили їх у машини — висмикнувся якийсь і спокійно пішов собі. Який же він зморений і знищений прийшов тоді додому — кістяк та й годі! Ледви привернули ми його до життя. А за німців він ще й до учителювання взявся. Ніяк не дав собі цього вибити з голови. "Залишіть мене в спокою — казав — с'як чи так помру — хай хоч маю те переконання, що не сидів дурно" Та вчителька-полька, що прийшла на твоє, Оксано, місце, виїхала кудись і це було йому на руку. Яка тільки важка праця де не була — все брав на себе. Ні однієї вільної хвилини не залишив собі ніколи. Простудився — прийшло запалення легенів, що закінчилось смертю. В травні це було. Похоронили ми його на нашому кладовищі. Зі станції видно групу беріз, що біля його могили...

А потім не було вже Дарки — Оксана зосталася сама. Вона нахилила голову до вікна. В далі маячила група беріз — це ж кладовище, де спочиває Ігор.

Враз, зпоміж березових віток, висмикнувся ясний соняшний промінь і ніжно торкнувся блідій Оксаниної шоки.

Промінчик отой — це цілунок Ігоря ізза могили. Один-единий, на який дозволено було йому аж тепер.

Вона примкнула очі й сумно посміхнулась. Як відкрила їх — промінчика вже не було.

А берізки хилили додолу свої віти — передавали від Ігоря поклін...

Приєднуйте передплатниць
"Нашого Життя"

З дороги

(Закінчення зі стор. 11)

делегаткою на конгрес УККА. Пані голова каже, що мають у Відділі і новоприбулих, які співпрацюють дуже гарно.

На закінчення пані Бодак запросила всіх до іншої залі, де ми застали столи готові до перекуски. За звичаєм при таких нагодах збирають датки на народні цілі. На слова пані Бодак членки зложили на пресовий фонд Н. Ж. 42.50 дол. За товариською гутіркою час проминув швидко. Було пізно ввечорі, як я відїхала до Філадельфії й тим закінчила весняну поїздку — відвідини Віддів.

Велике спасибі усім, що добрим словом і ділом помогли зробити її успішною. **О. Логоцька**

НОВІ КНИЖКИ

“Літо”, збірник для дошкілля та для дітей нижчих клас. Упорядкувала Марія Юркевич. Філадельфія, 1952, видає кооп. “Базар”, стр. 48. Ціна 70 ц. Обкладинка роботи П. Холодно-го.

Впорядчиця книжки видає вже третій випуск: після “Весни” і “Зими” прийшло “Літо”. Мабуть набравши досвідку з попередніх, вона удосконалила цю книжечку. Тут заступлені різні жанри дитячої літератури — від віршиків і загадок, аж до інсценівок. Найкраще представляється проза, себ-то ороткі оповідання, в яких впорядчиця дала якнайкращі зразки.

У своїй передмові М. Юркевич пояснює значення літньої книжечки. І влітку діти радо послухають казочки чи веселого віршика. Тоді батьки мають саме спромогу більше бути з дітьми і розвивати їх фантазію. У цьому допоможе нам книжечка М. Юркевич. Вона дає стільки цікавих картин із рідного побуту, так збагачує словник дитини, що може стати кожній матері провідником. До того ще відділ “пісень та ігор” наприкінці книжки дає змогу зайняти цілий гурт дітей, а це влітку при спільних прогулячках чи виїздах до парку дуже корисно.

Три ісценівки (Галя в лісі, Півник та курочка, Вілля-За-

Голова Ліги Укр. Католич. Жінок у Торонто п. Кравс вітає голову СФУЖО

Сходини в честь Голови СФУЖО

Дня 3. червня влаштувала Ліга Українських Католицьких Жінок у Торонто святочну зустріч своїх членок і запрошених гостей для вшанування іменин і четвертої річниці побуту в Канаді голови СФУЖО Олени Кисілевської. Зібралась велика кількість гостей, представники різних організацій, преси і мистецького світу.

Голова ЛУКЖ п. Кравс відкрила свято промовою, в якій змалювала постать ювілятки. Громадська праця О. Кисілевської відзеркалює отой великий процес, що його перейшли широкі народні маси Західньої України. Її довге життя обіймає початок і закінчення того часу, в якому росте й формується новий тип українця. Ясно, що цей процес захопив також українське жіноцтво. А в формуванні нового типу українки велику заслугу несе Олена

мазура) — це знамениті сценічні картини, що могли б дати почин до дитячих вистав. Як легко було б їх підготувати вліті, хоч би при виїздах до парку і поставити їх восени для нашої дівчини!

Л. Б.

Кисілевська. Як українська селянка, так і інтелігентна відчули її провідну руку.

Радісний настрій, що панував на залі піднесли промови гостей. Китицю квітів вручила іменинниці мала дівчинка, а жіночий квартет проспівав кілька пісень. У відповідь сказала ювілятка кілька слів, що віддали найкращу її прикмету — велику скромність. З радістю ствердила цінну працю українського жіноцтва в Канаді, що хоч згуртоване в різних організаціях, об'єднується для спільних виступів. Пригадала, що українське жіноцтво повинно говорити до вільного світу від імени тих, що мають нині замкнуті уста. А українські матері нехай далі виповнюють своє завдання, виховуючи своїх дітей у вірності Богові й свому народові.

Заслуги Олени Кисілевської для української спільноти вшанували і найвищі державні мужі Канади — прем'єр Сен Лоран і міністер імїграції й горожанства Волтер Гаррис, присилаючи їй телеграфічно свої сердечні побажання. Місцева преса подала обширну вістку про це свято, називаючи ювілятку „матір'ю українців“.

Посмертна Згадка

Дня 20 травня, ц.р. упокоїлась у Бозі Катерина Васеловська, з роду Білинська, членка 2 Відділу США в Честер, Па.

Катерина Білинська приїхала до Америки в 1912 р., маючи всього 17 років, з села Білина, пов. Самбір. В 1918 році одружилась із Йосифом Васеловським. Бог благословив їх трьома дітьми, сином Михайлом, дочками Марією (заужем Трач) і Константиною, та трьома внуками.

Похорон відбувся 24 травня при численній участі членок Союзу Українок і громадянства в українській православній церкві, після Служби Божої, яку відправив парох о. Н. Федорович. На цвинтарі виголосила в імені уряду і Союзнок надгробну промову п. А. Мисишин. Після похорону приявні зібралися в церковній залі на поминки. Перший промовляв о. парох, підносячи заслуги покійної Катерини Васеловської та велику втрату, яку відчують 2 Відділ США і парохія, що для них покійна вірно і щиро працювала. З черги промовила знову пані А. Мисишин, яка в довшій промові не тільки згадала про заслуги Покійної, але також підкреслила її пильну виховну працю над своїми дітьми. Вона пригадала 25-літній ювілей 2 Відділу, що був 25 травня де один день після похорону п. Марія Трач, дочка покійної Катерини, перебрала, з сльозами в очах срібну відзнаку 2 Відділу, яка була приготована для її мами, але якої вона вже не діждала побачити. Марія Трач, обіцяла ступати слідами своєї мами і своєю працею хоч в деякій мірі заступити її місце. Це був дуже зворушливий момент. Честь і слава такій матері, що виховала таку дочку-патріотку. Це є гарний приклад для нас усіх до наслідування. На заклик п. Мисишин приявні зложили 28 дол. які розділено 14 дол. на пресовий фонд журналу Наше Життя, а 14 дол. на Осередок в Савт Бавндбрук.

Союзянка.

ВИСТАВКИ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Мистецька кураторія при УВАН і Т-во „Самопоміч“ перевели в Ньюарку виставку творів українського народного мистецтва. Осередком вистави була багата збірка вишивок, писанок і дереворізьби проф. Демяна Горнякевича.

Старанням Відділу Ліги Українських Католицьких Жінок Едмонтону влаштовано в неділю 27. квітня виставку українського народного мистецтва. Її відкрила М. Савчукевич, головна господиня виставки, а інформативну промову виголосила К. Петецька, голова ЛУКЖ. Виставку відвідало понад 700 осіб, між ними багато визначних чужинців.

На мистецькій виставці з нагоди Дня Громадянства в Канаді влаштовано в Оттаві перегляд народного мистецтва ріжних країн. Влаштуванням показів зайнялись посольства. Україну репрезентувала група молодих жінок і дівчат у народньому вбранні з різних околиць. Одяги так подобались, що світлини їх появились в газетах Оттави.

КОНКУРС ВИШИВАНОВОГО ВБРАННЯ

Обеднання Українських Жінок в Англії проголосило конкурс стилевої української блузки. За найкраще виконання будуть призначені 3 грошові нагороди. Матеріал на блузку білий, довільної якості. Конкурс закінчується в місяці липні.

Дня 17 травня ОУЖА в Нью Йорку перевело перший вишиваний баль. До конкурсу стануло коло 20 моделей. Нагороду дістали три вишивані сукні.

ІЗ ЗАЛІ ВИСТАВ

У Салоні Незалежних у Парижі виставила на весняній виставці українська малярка Софія Зарицька дві картини. Її улюбленою тематикою є мати і дитина. Її підхід до теми й техніка малювання дуже своєрідні. Образи нагадують фрески давніх церков, а враження передає теплоту її почувань, ніжність і меланхолійний спокій. У великому Салоні, серед 700 мистців її картини притягали до себе увагу.

У Філадельфії перевела малярська Студія Квейкрів свою заключну виставку. У ній взяли участь наші мисткині — Юлія Миколайська, Марія Тимошук та сестри Вйклич. Ю. Миколайська виставила декілька краєвидів, видержаних у м'яких лініях та цікаві рисунки. Марія Тимошук, що працює недовго в Студії, дала дуже вдатний автопортрет. Сестри Вйклич — Олена і Марія — виставили ряд ком-

позицій і портретів, сміливо і модерно потрактованих.

Капітула пропамятних відзнак 1-ої Української Дивізії подає до відома вислід конкурсу. На відзнаку битви під Бродами прийнято проект молодої мисткині Зої Лісовської й признано їй 2-гу нагороду.

СТИПЕНДІЇ ДЛЯ СТУДЕНТОК

Університетські оплати в Америці дуже високі. Але за те є велика кількість стипендій по всіх університетах. Більшість стипендій — це жертвовані фінансових підприємств або громадських організацій.

Щоб легше було знайти, куди треба звертатись по стипендію, недавно видано книжку С. Нормана Файнголда „Стипендії та позички студентам“. Ця книжечка поінформує кожного, що хоче дістати стипендію.

НАУКОВІ ПРАЦІВНИЦІ

На I Сесії Медичного Відділу Української Академії Наук виступили з рефератами дві наукові працівниці. Д-р Софія Парфанович прочитала працю на тему знеболювання пологів, а проф. д-р Валентина Радзімовська про реакцію організму на соняшне опромінювання.

Нещодавно п. Стефанія Жмуркевич виготовила докторську працю на тему „Українська поезія в Канаді“. — Це перша наукова праця про тутешнє українське літературне життя. Університет в Оттаві признав їй за те науковий ступінь доктора філософії.

ПОДЯКА

Український Комітет в санаторії Гавтінг (Баварія) складає прилюдно найщирішу подяку українському жіноцтву з Детройту, Філадельфії, Нью Йорку та Гартфорду за його ласкаву допомогу в харчах, одягах і грошах для тутешніх хворих на чахотку земляків.

Ми всі зворушені до глибини душі ізза цієї братолюбної доброти та й опіки українських жінок, що так живо відчують наше незavidне положення і стараються нам улєкшити побут у лічниці.

Молимо Всевишнього за Його постійне благословення для жертвенних українських жінок і для їхніх родин і віримо упевнено, що нарід, який має таке взірцеве свідоме жіноцтво жде світла і щаслива майбутність.

Инж. Ом. Мороз
Голова Комітету.

Літня перекуса

Знову настав час, коли сонце заблизько до нас нахилилось та своїм промінням дошкулює нам. Для людей праці, а голов-но тих, які народились та зросли під іншим підсонням, воно стає невиносне.

З тієї ж причини положення господині клопітливе. Як про-годувати свою сімю? У всіх брак апетиту, всі відмахуються від соліднішої їжі. А рухатися їй працювати треба і з сил впасти невільно. Що тут ладити чле-нам родини, які виходять вранці з хати на цілісенький день?

Складається так, що наш харч вполудне — це тільки скромна перекуса для піддер-жки сил. Це тільки легка та по-живна канапка та якийсь овоч і напій. Головний наш харч при-падає на підвечірню пору, коли приходимо з праці додому. Та не станемо говорити тепер про цей властивий "обід" о 6 го-дині, що може виглядати більш-менш нормальним. Ціка-вить нас у першу чергу літня перекуса, отой "ланч", що за-вдає господині стільки клопоту.

Як сказано, вона мусить бути легка й поживна. Та щоб про-мовляла до апетиту мусить бу-ти принадна своїм виглядом. Харчі, з яких складається, по-винні задержати свіжість впро-довж кілька годин. За підставу у цьому випадку мусять бути свіжа городина і свіжі овочі. У рідному краю ми вважали це здебільшого додатком до їжі. А в тутешньому кліматі це повинно стати головним склад-

ником нашого харчування. До-півнюємо їх різними поживни-ми додátками, як — різнород-ними сирами та яйцем. Замість товщу мусить виступити попу-лярний у теплих країнах майо-нез. Це є товщ (олива), звяза-ний із жовтками, що че підля-гає впливам температури, як масло і може на кілька годин задержатися на канапці. Дру-гий спосіб сполуки товщу з жовтками, що годиться для ка-напок, є у формі голяндської підливи, якої приписуємо. Її можна вживати холодною й горячою до м'ясив і городини.

Коли будемо спостерігати ту-тешні канапки (сендвічі) за-уважимо, що обов'язковим складником їх є зелена салата або помідор. Оце й є той горо-динний складник у сполуці з мазанкою (майонезом), що є такий необхідний у цьому під-сонні. Такий сендвіч можна до-повнити платком сира або січе-

ним яйцем. До того велика шклянка молока та якийсь овоч — і це вже увесь "ланч" кожно-го американця. Він легкий, не-обтяжує шлунка а при тому поживний.

Окрім пересуду до такої ка-напки треба нам ще перебороти пересуд до молока, що існує в наших дорослих людей. Моло-ко має свої неоцінені вартості, які можна щойно тоді зрозумі-ти, коли порівняти його з інши-ми напоями. Воно не тільки легкостравне і наш організм його скоро засвоює, але й має найкращу відживну силу з усіх. Коли молоко перестане бути чимсь погiрдливим для стар-ших, тоді піднесеться його спо-живання й серед дітей. Зводя-чи молоко до дитячого напою, ми знеохочуємо дітей до нього.

Оцих кілька вказівок нехай послужать нашій господині пе-ретривати важку літню пору.

Наталія Костецька.

Стефанія Коренець, лікарка

Купелі дитини

Помічними засобами при пле-канні дитини являються, часто матерями недоцінювані, — во-здух, сонце і вода.

Передусім купелі воздушні, що для них ще мало маємо зро-зуміння, побоюючись просту-ди. А це найніжніший рід купе-лі, що є найкращою підгото-вою до значно сильніших купе-лів — соняшних і водних. Воз-душні купелі загартовують ди-тину. Їх примінують вже в не-мовляти, починаючи від кіль-кох хвилин, доводячи до годи-ни і довше. При цьому дотиком руки слід контролювати темпе-ратуру тіла. Після воздушної купелі, спеціально в холодній порі, вказане сухе натирання пілого тіла.

Воздушна купіль у пів-тіні є переходом до соняшних купе-лів, що їх треба примінуювати обережно, збільшуючи систе-матично час навітлювання на

5 хв. денно, починаючи від 5 хв. до одногодинного навітван-ня. При тому дитина мусить ма-ти на голові великий полотня-ний капелюх, а при сильному сонці — на очах зелені окуля-ри. У дітей марних та виздо-ровців треба навітлювання сонцем вести під контролею лі-каря.

Щоб річні купелі були корис-ні та доцільні, треба перестері-гати деякі засади, а саме: тем-пература води не повинна бути нижча, як 65 ст. У воду зану-рюватися відразу цілим тілом, у воді оставатись, починаючи від 2, 3, 5 до 15 хв. Після ку-пелі тіло сильно витерти руш-ником. Купатися раз денно, найкраще в годину після лег-кого снідання.

Тих кілька зауваг допоможе нам оминати промахи, що в літ-ній порі може принести шкоду дитячим організмам, "Н. Х."

„ПИСАНКА“
на пресовий фонд „Н. Життя“
57 Відділу СУА в Ютика
57 Відділ СУА, Ютика \$7.50.
По 1.00: Рожанковська Іванна,
Гарбовська Рома, Томич Яро-слава, Др. Кознарська М., Чай-ківська Ірина, Онишкевич Ми-рослава, Літинська Ольга, Бурак Анна, Семишнівська Лідія, То-польницька Анна. Дрібними 2.50. Разом 20.00 дол. Яцків В.

Із господарських тайн

Твій лист мене заскочив. Цікаво було перевірити поради з досвіду Марії й бачу дійсно, що вони знамениті. Та кажеш, що треба віддячитись і тому я напружила свою пам'ять, щоби пригадати собі, що саме я тепер випробувала у своєму господарстві.

Чи гуде твоя ледничка? Моя така гамірна, що від гуку її дрижить підлога. Тоді треба підложити під її ноги або цілий спід леднички гумові стовпці або таку ж підстилку. Цей гумовий підклад злагіднить рух леднички.

Чи мясо в ледничці обвиваєш восковим папером? Якщо воно варене, тоді треба обгорнути тісно, зате сире — легень-

ко. Дай його в найзимніше місце.

Нелегко воно вичистити ледничку. Та памятай, що тут тобі дуже придасться найлонова губка. Вона дуже дешева і можна її дістати в кожній більшій крамниці. Чудово чистить стіни і полиці, скоро сохне і легко її вичистити у мильному порошку. Вона служить також при чищенні ванни і білих плиток у купальні.

Здається досить того назбирала. Може воно трохи односторонне, бо тільки леднички торкається. Та вліті це велика наша приятелька і тому про неї треба дбати.

А тепер чекаю чогось із твого досвіду. **Гая.**

спеціальним кремом до опалювання. Інакше сонце дуже висушить шкіру й це спричинить зайві зморшки. Якщо ваша шкіра нормальна, тоді вистачить, коли наложите товстий крем на ніч.

При опалюванні не забувайте за темні окуляри. Це потрібно не тільки через очі, але є охоронним засобом проти зморшок. Добре є натовщувати повіки і під очима рициновим олієм.

У мене масна шкіра і вугри. Чи можна усунути їх домашнім способом?
Н. І.

Це можливе тільки при великій дбайливості. Та для поправки вигляду не треба жаліти труду. Перш усього — рано й увечорі стерти лице ватою, насиченою у саліциловому спирті (72% алкоголю з домішкою 2% Salicyl). Щоденно прикладати 2-3 компреси з гарячого румяноквого напару. Добре також накладати маску з жовтка (гл. „Н. Ж.“ ч. 4). Два рази в місяць зробити парівку (гл. „Н. Ж.“ ч. 1). Ці заходи виглядають і змягчать вашу шкіру.

Видушування вугрів є досить трудне. Видушувати можна лише зовсім дозрілі або цілком незрілі вугри. До половини дозрілі вугри видушувати небезпечно. Робити це нігтями через вату або паперову серветку (клінекс) і видушені місця старанно почистити алкоголем. Тоді можна наложити 2-3 дуже гарячі компреси і маску з жовтка на 20 хвилин. Змити її, замкнути пори astringent-ом і приложити дуже холодний компрес.

Для масної шкіри опалювання дуже корисне.

Квіти у вазах

Літньою порою хочеться прикрасити кімнату квітами. Вони ж для того ростуть, щоб радувати нас у хаті і надворі. Тому й не диво, що хочеться втішатися ними якнайдовше.

Щоби квіти довше задержали свою свіжість у воді, треба пообривати всі листочки з долішньої частини стебла, бо листки скоро гниють у воді. Кінці стебел відрізати скісно гострим ножем, щоб свіжий доплив води був можливий. Щодня змінювати воду, наново підрізаючи кінці.

Ваза мусить відповідати висоті квітів, а також і красці їх. Найкраще мати два роди ваз — одну плитку, а другу вищу. Колір вази мусить бути такий, щоб не звертав надто багато уваги на себе й не відвертав очей від квітів. Крёмові, жовтаві й зеленкуваті вази краще надаються на квіти.

В новішому часі укладають до ваз т. зв. жабки. Це є випукле шкло з дірками, в яке встромлюється квіти і кладеться в плитку вазу з водою. Так уложені квіти виглядають, наче б вирости у вазі. Широка ваза потребуватиме дві або й три жабки, залежно від величини квітів. **За С. Стечишин.**

Перед нашим дзеркалом

КОСМЕТИЧНИЙ ПОРАДНИК

(Веде С. Янківська)

Чи добре вживати пудру в літню пору?
Іванка

Це залежить від того, чи хочете лице опалити, чи ні. Коли напудруєте лице, наложивши перед тим денного крему або „молочка“, то це береже шкіру від соняшного проміння.

Коли ж хочете лице опалити, не накладайте таких косметиків, а лише суху шкіру намастіть олійком, або

ПОСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

УВАГА! ДІТРОИТ І ОКОЛИЦЯ! УВАГА!
26 ВІДДІЛ СУА В ГЕМТРЕМК
влаштовує вперше на американському континенті
ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ-СЕЛЯНКИ
В НЕДІЛЮ, 20 ЛИПНЯ, 1952 Р.
В УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ ГОРОДІ
при Silver Lake і 3250 Walton Blvd. Pontiac, Mich.
Город відчинений від 10 год. ранку

Початок програми о год. 4-тій попол. В програму входять: "Сінокоси" під мистецькою управою п. Атаманця, показ народньої ноші, реферат, рідноманітні розгравки як для старших так для дітей. До ганків приграватиме першорядна музика п. Бабака. Смачні українські страви. Вступ 25 ц. На вступні бльочки (тікети) буде три вигравки. Автобуси будуть забирати людей від нової церкви при вул. Коммор і від старої церкви при вул. Грейлінг. В разі непогоди, "День Укр. Жінки Селянки" відбудеться в Українській Хаті 2240 Грейлінг о год. 3-тій попол. — Проситесь все українське громадянство прибути, якнайчисленніше. Дохід призначений на парохіяльну школу в Гемтремк і інші цілі.
Комітет 26 Відділу СУА.

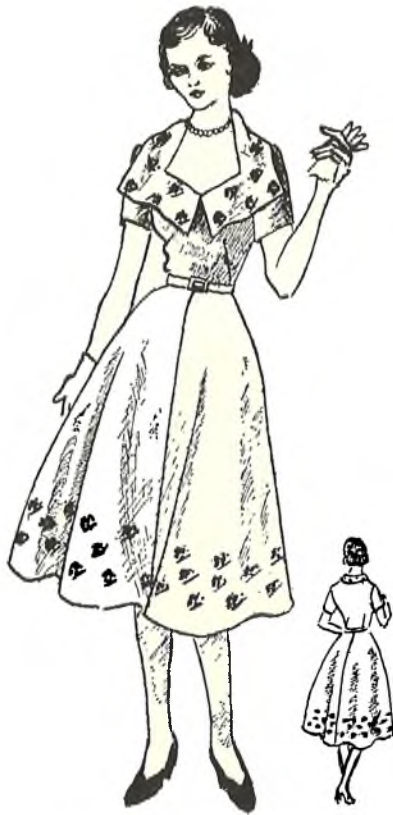

Українська вишивка

ЛІТНЯ СУКОНКА

Здавалось би, що вишивку можна примінити тільки до полотнянки. Однак, практика показує, що пишна літня суконка також гарна з вишиваною прикрасою. Тільки до легкого матеріалу слід підбирати відповідний взір. Також пам'ятати про те, щоб суконка не була ним перевантажена.

Ось модель літньої суконки із легкого шовку. Краска: біла або кремова. Блузка тісно пристає до стану. Прикрашена широким відкладним коміром. Рукави короткі. Спідниця широка, дзвонового крою. Вузький пояс.

На вишивку годиться вузький киданий взір. Він уміщений на комірі подвійним рядом. На подолі спідниці вишитий трьома рядами. Мотиви уложені в певному відступі від себе.

Вже вийшов із друку збірник

ЛІТО

:: Сценки, вірші, ::
оповідання, казки

Упорядкувала Марія Юркевич

Ціна 70¢

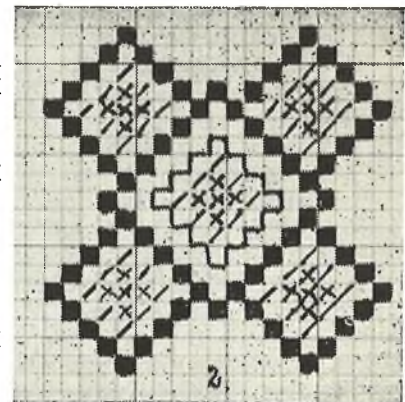
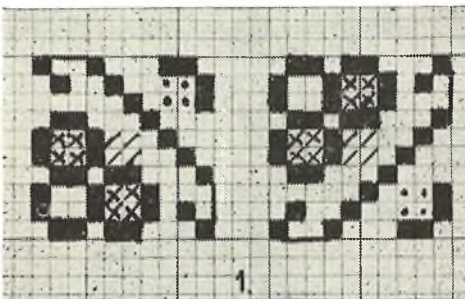
Замовляти в Централі. СУА

Взір до суконки

Для прикраси суконки подаємо два буковинських взори. Оба виконані хрестиками.

Ч. 1 — буковинський взір. До вишивання вживати ниток ДМС в красці чорній, червоній, жовтій і зеленій. Чорна ■, червона xx, жовта / і зелена Ч. Червона ч. 321, жовта ч. 742 і зелена ч. 905.

Ч. 2 — буковинський взір, виконаний у красках — чорній, червоній і жовтій. Чорна ■, червона xx, жовта //. Червона ч. 321, жовта 742.

Кропова юшка

Потрібно на вивар:

- ½ ф. телячих костей
- ½ ф. мішаної городини
- 2 л. води

До приправи:

- ¼ л. сметани
- 1 л. муки
- ⅞ л. води
- 3 л. січеного кропу

Зварити вивар із костей і городини й процідити. Залити мукою, розколюченою в воді. Раз заварити і відставити. Додати сметани, кріп, сіль, добре вимішати і прохолодити. Подавати з кісткою із краківської каші.

Краківська кашка

Потрібно:

- ⅞ л. каші
- ¼ л. води
- 1 ложечка масла

Зварити воду з маслом. На киплячу воду всипати кашу і добре мішати. Варити на легкому вогні, часто мішаючи. Коли стає прозора, посолити і вимішати.

Звогчити порцеляновий гладкий полумисок і виложити на нього кашку. Розвести на пальці завгрубшки і застудити. Покраяти в кісточку і додати до юшки.

Студжена телятина (8 до 10 осіб)

Потрібно:

- 4 ф. телятини від шинки

На вивар:

- Городина — 1 морква, 1 салера, 1 мала цибуля, 1 кусник капуста, 1 мала петрушка, 1 лавровий листок

- 4 зерна гіркового перцю
- 3 л. води
- 2 білка
- 1 пачка білої желатини
- 4 ложки окропу.

Заварити вивар із городини і приправ. У гарячий вивар вложити почищену телятину, варити на легкому вогні півтори години (коли вилка легко входить, — мясо готове). Зварене мясо залишити у виварі, нехай прохолодне. Тоді вибрати його, покроїти у платки, уложити гарно на полумиску і прибрати морквою і горошком,

Вивар процідити і виварити до 1 літра. Вбити білка на легку піну і влити на киплячий вивар, дсбре мішаючи. Нехай раз закипить і прочистить вивар. Процідити його через полотенце. Додати желатину, розпущену в окролі, вимішати, влити трохи на полумисок і застудити, коли застигне, влити решту вивару й застудити.

Сирівка з яблук до мяса

Потрібно:

- 1 ф. квасних яблук
- 1 ложка тертого хрону
- 1 ложечка цукру
- 4 ложки квасної сметани
- сок із цитрини

Яблука почистити і втерти на дрібній терці. Зараз скропити соком із цитрини, щоб не потемніли. Соку давати стільки, як квасні яблука допускають. Додати цукор, сіль сметану, добре вимішати і застудити. Підчас горячі дуже відсвіжує.

Голянська підлива

Потрібно:

- ⅞ ф. масла
- 3 жовтка
- сок із пів цитрини
- сіль, паприка
- ¼ л. кипячої води

Розтерти масло і додавати по одному жовтку, відділивши уважно увесь білок. Додати сок із цитрини, сіль і паприку. Вливати потрохи окріп і бити тріпачкою. Вставити у посудину над пару і бити тріпачкою аж згусне. Коли вже відповідно густе, — відставити.

Коли подаємо до гарячого мяса, залишити в теплому місці. Коли ж до зимного — застудити. Годиться до кожного мяса, риби і городини, головню там, де не люблять майонезу.

Завиванець із овочами

Потрібно на тісто:

- 4 жовтка
- 4 ложки жовтого цукру
- сок і шкірка з пів цитрини
- 4 ложки муки
- 1 ложечка порошку до печива
- 4 білка

На начинку:

- ¼ л. сметанки (кримівка)
- 2 білка
- 1 пачка цитринової галяретки
- трохи води
- ½ ф. дозрілих бросквинь

Втерти жовтка з цукром і додати сок і шкірку з цитрини.

Додати білка, вбиті на шум, муку, порошок і легко вимішати. Помастити широку бляху товщцем і виложити восковим папером і папір також помастити маслом. Розвести по ньому тісто на 1 інч завгрубшки. Пекти у добре вигрітій печі: 10 хв. на 400 ст., а потім 20 хв. — на 350 ст. Коли рум'яне і відстає від країв бляхи — готове. Ріложити на восковий папір і намастити маслом. Тоді здерти папір, на якому пеклося і звинути печиво так, щоб новий восковий папір знайшовся всередині. Застудити.

Вбити добре сметанку. Окремо вбити білка на шум і легко сполучити все разом. Розпустити галяретку у воді й прохолодити. Влити до сметанки і білків. Часто мішати і вставити у воду з ледом. Коли буде густе, як квасна сметана, додати почищених і покрайних у кісточку бросквинь. Вимішати.

Розвинути завиванець, виїняти восковий папір, помастити начинкою і звинути. Застудити в ледничці. Коли застигне, кроїти дуже гострим тонким ножом у скісні кружки.

Кисіль із бросквинь

Потрібно:

- ½ ф. бросквинь
- ¼ л. води
- 2 унції крохмалю (корн старч)
- сок з 1 цитрини
- ¼ ф. цукру

Помити бросквині, заварити воду, вкинути овочі, заварити і залишити нехай прохолодне. Тоді натягнуть приємного посмаку від кістки. Перетерти через ситко або вибрати лиш кістки і шкірку. Раз заварити.

Розколоти крохмаль у холодній воді, залити ним овочі й раз заварити. Відставити, додати сок із цитрини і цукор. Коли овочі не дуже зрілі, потрібно більше цукру. Влити до миски і застудити. Можна подавати зі сметанкою або молоком.

2 WOMEN ENDORSED FOR VICE PRESIDENT

A resolution endorsing Judge Sarah T. Hughes of Dallas, Tex., for the Democratic nomination and Senator Margaret Chase Smith of Maine for second place on the Republican ticket was passed in Boston as the Federation of Business and Professional Women, which Judge Hughes heads, opened its eleventh biennial convention at Symphony Hall.

Judge Hughes said: "I am not so naive as to believe that this year there will be a woman Vice President, but we must get into the arena."

The two women already had received the support of the New York State Federation for the Vice-Presidential nominations.

Dorothy Titchener of Binghamton, N. Y., former president of the New York state organization, who is now conducting a campaign for Judge Hughes and Senator Smith, said that they would be placed in nomination at the conventions.

Judge Hughes, in the keynote address, told the national federation:

"Women have the right to vote, the right to serve on juries in all but six states and the legal right to hold public office, but even these gains do not make them full citizens. Their lack of real influence in government is demonstrated by the few women holding public office."

"We care, but not enough," she added, urging that women become "full citizens" of the nation, not only in the privileges granted to them but in the use made of those privileges.

Criticizing women for their willingness to "stuff letters and lick stamps in campaigns" rather than to seek public office, she declared: "They have waited too long to be wooed, forgetting that,

in politics, every year is a leap year."

"All legal discrimination must be removed," she said, advocating the passage of the equal rights amendment and its endorsement in the platforms of the two major parties.

She declared that although the platforms had previously included this endorsement, women should not depend on party promises alone, but should actively campaign by interviewing candidates and writing them letters.

UNWLA SCHOLARSHIP AWARD TO DETROIT GIRL

Olga Dubriwny
Recipient of UNWLA scholarship

Ukrainian Junior League of Detroit, Mich., Branch 58 of The

Judge Hughes added that "platforms of political parties are too frequently like street car platforms — just something to get on and off of."

"Women must be accepted by men as full partners," she said. To do this, she went on, they must create favorable public opinion on the contribution that women can make as "co-pilots" and not "back-seat drivers."

"Full citizenship includes daily practice of democratic principles," she said, declaring that women must be vigilant and see that methods of totalitarian powers that "stifle dissent and deal with our citizens in the fashion of a police state" are avoided.

Ukrainian National Women's League of America, Inc., is a proud sponsor of its member Miss Olga Dubriwny for a \$100 scholarship in music.

Olga Dubriwny, daughter of Dmytro and Tatiana Senohyshyn Dubriwny was born in Detroit, Mich., on Sept. 16, 1931.

She has participated in Ukrainian activities and civic affairs since her early teens.

During her freshman year she was awarded a scholarship by the Ukrainian Graduates and at present is financing her way through school by working with an orchestra and as an accompanist at the Lovett School of Dance.

She is in her junior year at Wayne Univ., Detroit and is majoring in Music Education.

Miss Dubriwny is also a member of the Delta Omicron Music Sorority and the former accompanist for the National Ass'n of Dancing Artists of America.

MARRIAGE RITUALS

THE PROMISE OF FLOATING GARLANDS

Gerald G. Kostiuk

(Conclusion)

(This is the second part of the article of the same title which

appeared on this page last month. It appeared originally in KERYX a publication of the students of

St. Basil's College, Stamford, Conn.)

Thursday has arrived. The final preparations are now made. The bride and her retinue proceed to the forest to search for evergreens and flowers. They sing coming to and from the forest of what will happen that evening. All the women gather about a large table laden with the evergreens and flowers. They weave the flowers, constantly singing. As the evening falls guests arrive at the bride's home. When all the guests are introduced, the groom and his retinue proceed to the living-room where the bride waits with her parents. They greet him and invite him to some refreshment. Before the groom sits at the table, he secretly approaches the bride's brother and pays him for his placement to the bride. The violins sing out the happy strains of folk-dance and everyone joins in the merry-making till late into the night.

Saturday evening brings the beginning of the marriage celebration proper. Both bride and groom with their separate trains dress in their own homes with the traditionally bright, colorful costumes. Dancing, music and singing brighten both homes. In the center of each home are two tables. On one table is a large dish containing sandwiches and fruits. Close to it is a large vat of whiskey and rich wine. The other table bears another empty dish, for money and gifts. All during the night there is singing and dancing. The older men and women form choruses, and express in song the different aspects of the future married life of the couple. Sunday morning the marriage moves into the most important day. The bride is dressed in her traditional costume and placed on a wooden tub covered with a soft pillow.

The women unplait her hair, letting her long tresses fall about her shoulders. They adorn her hair with a garland from which hang many multi-colored ribbons. She slowly rises and the first maiden to leap into her place will be the next to marry. One must remember that for every action there is a song.

The groom now arrives with his train. The bride's parents meet him at the door, giving him bread and salt, symbolic of a

man's entire earthly wealth. The young pair kneel before their parents, who give them a blessing, so breaking all domestic ties with the pair. Each elderly person of both clans also gives this blessing, while the music continues.

The gathering then proceeds to the church for the Nuptial Mass and wedding. If the church is near, everyone walks, and as they walk, all the older people along the way give their blessing. The essence of the blessing is to wish both temporal and eternal happiness, and a numerous progeny for the couple. If the church is distant, each couple in the train rides in a wagon.

After the ceremony in the church according to the ancient customs of the Byzantine rite, the assembly speeds to the bride's home where the rich dinner is prepared and waiting. Dancing and singing go on until late at night. The next morning the women take the young bride to church, where her pastor blesses her before the icon of the Blessed Virgin Mary. They return and dance and sing all day Monday; Tuesday the old men and women hold a dance; Wednesday they rest; Thursday the bridesmaids and ushers arrange a dance; Friday nothing occurs; and Saturday all who are able to lift a leg dance. Sunday the bride must

leave her home and enter her new home with her husband. Her mother takes a fur coat, turns it inside out and places it about the girl's shoulders. The fur is analogous to the feathers of a bird. As a mother bird sends off her offspring when it is full grown to seek its own nest, so the bride's mother sends her daughter off too. The bride then takes off her garland and throws it behind her. Whoever catches it will soon be married. They sit her on a stool, place a white sheet about her, and cut her long tresses short. They then place a handkerchief on her head. This is the external sign to all the young men of the village that she is married. Then they proceed to the groom's home where the wedding reception continues for at least two more days.

Considering the ritual which accompanies the sacrament of matrimony, one can see that it shall have a tremendous effect on the newly married couple. When a couple has completed these rituals, it hardly seems possible that any such action as divorce could creep into the couple's future life. The lasting impression left makes the marital bond so strong that it will remain till death. Moreover, the ceremonies stress the importance of the progeny and create a greater respect for the family, known in all lasting cultures.

DIRECTORY OF VETERANS OF UKRAINIAN DESCENT

The Ukrainian American Veterans, a national organization comprising Veterans of Ukrainian descent, is initiating the setting up of a national Directory of Veterans of Ukrainian descent who had died, in the Armed Forces of the United States in World War II and of those who are at the present time serving their country.

It is the belief of the Ukrainian American Veterans that over 150,000 Veterans of Ukrainian descent served their country during World War I, II and are now doing their part in the present emergency. It is the purpose of the U.V.A. to prove such a statement by means of this Directory. This Directory would also prove the contribution of the Uk-

rainian American people to the war efforts of the U. S.

The Ukrainian Congress Committee of America, recognizing the value of creating such a Directory, passed a resolution approving the project and requested its member groups to give every possible cooperation to the Ukrainian American Veterans.

The U.V.A. requests all Ukrainian American organizations, parents, veterans, and their families, and individuals to send the names and addresses of those Veterans living, and those who have died, who served in World War I, II and who are at the present time serving to: Ukrainian American Veterans % Walter Bacad, 80 St. Marks Place, New York 3, N. Y.

Казка про „Миросика-Довбайносика”

Чи знали ви діти Миросика, що пхав пальці до носа? По подвір'ячку ганяв, хліба з маслом не з'їдав, молочка не пив, зупки не любив, яблучком качав... дуже худенький став...

А Миросикова тітка, що була в місті зрідка, пише раз; — „Тут тепер чудовий час... липи цвітуть, бджоли гудуть, їдьте до нас...”

Не минув і тиждень третій, вже Миросик біля тети, серед зелені лісів, гамору курей і псів. Бігав полем і лукою, мився зимною водою, ловив рибку у ставі, босоніж ходив, як всі...

І було б усе гаразд, та раз трапилося з ним пригода!!

Ранком біг він край города, а під лісом, на мураві, паслись вівці кучеряві... Як прийшов Миросик ближче, баранище той рогатий кинувся хлопця доганяти...

В барана — звичайно — роги!! то хлопчище в ноги, в ноги... перескочив тин і кладку, настолочив ріпи грядку, на пеньку спіткнувся, на камінчику перевернувся і скочив через рів, там він сів між лопухами і заводить... ой! до мами!!

Недалеко від діброви, паслися корови, з крутими рогами, з довгими хвостами, як зачули плач-біду, то й собі озвались: му-му!

Глип Миросик! онде зблизка, через яр і пасовисько тітка йде, а овечки ме-ме, а коровки му-му!

— Тіточко! Я тут!! закликав Миросик, обтер очі й носик, плакати перестав і сказав:

— І нащо ж нам тих звірят?? Я не рад їх зустрічати!! Не люблю ні баранів, ні овечок, ні корів, бо вони всі з рогами, з довгими хвостами... вези мене тіточко до мами...

Вже Миросик в рідній хаті! Вийшла

мати зустрічати і цілує і питає, роздягаться помагає... без порад і без припуки став хлопчище мити руки — з мила робить він піну, а піна; му-му.

Мати ставить вже сніданок, молочко і обарінок.

Пе Миросик смачно душком, молочко йому над ушком — му-му.

— Мамо! каже, я не годен, я щось дуже не голоден, краще покладуся спати... Зняв Миросик черевички, що колись набрались звички все скрипіти рип, тай рип, але що це, хлопець глип, черевички йому на весь голос му-му і шкіряний ремінець і роговий гребінець, гудзичок від штанців на все горло заревів — му-му!

Ну, це справді вже не жарт, але шож баран той варт, що за мною в полі гнався... і в тій хвилі відозвався плащик теплий, що був в скрині. „Ого, го, бач, тепло нині, але як зима задме, я замакаю: ме-ме...”

Шапка, шалик, рукавиці, що лежали на полиці як заблеють і на глум ще й мяч хрумкнув хрум, хрум, хрум. А подушечки без ліку відозвались: кукуріку!!!

...Ляг Миросик, та не спиться. Щось йому верзе, чи сниться... Спомини, бажання, мрії, фарма тіточки Марії. І овечки і корови, що пасуться край діброви і баран отой рогатий, що посмів його чіпати...

А між ними; сон чи мрія? він і тіточка Марія...

Іванна Савицька

ПРОГУЛЯНКА

Прогулянка — гулянка
Ой, хороша пора!
Піде погуляти
Дітвора, дітвора.
Дощику, дощику,
Не іди, не іди,
Не змочи нам стежечки
У зелені сади!
Хмаронько-буренько,
Не лякай, не грими!
Вітрику-братіку,
Не пустуй, не шуми!
Сонечко, сонечко,
Засвіти, засвіти,
Рожею-квіткою
Зацвіти, зацвіти!
Річка хлюпоче,
Зелені гора —
Дзвінко співає,
Дітвора, дітвора!

Р. Завадович

ПРО КОТИКА

Котик, коточок
Заліз у куточок
Зловив мишку за хвосточок...
— Чи самому їсти?
Чи дитинці нести?
Сам разочок укушу
І дитинці занесу.

ДОЩ ІДЕ

Сьогодні за хмари
сховалося сонце.
Краплинки дощу
стукотять у віконце
і стежить за ними
Маринка сумна:
— Погана погода. —
зітхає вона.
Та квіти і трави,
ковтаючи воду,
шепочуть зраділо:
— Чудова погода!
Ми хочемо пити,
щоб краще рости,
свіжим зеленіти,
буйніше цвісти!
І в полі зеленім
хвилюються сходи:
— Хороша погода!
Найкраща погода!
Ой, дощику, дощюку,
лий, поливай,
готуй для людей
золотий урожай!

Наталя Забіла

Ангеле-Хоронителю мій!

Ой досить намучилася Оля в місті І до школи досить довго ходила в таку спеку. Нераз то вже і дихнути годі було. — Але за це принесла гарне свідство а тепер відпочиває. Обі з мамою живуть далеко за містом, під лісом. Там, близько і ріка і купатися можна, але не всюди, бо місцями вода глибока. Мама мають якраз відпустку з праці а татко приїзджають все під неділю автомат і тоді буває дуже весело. Ходять всі троє до ліса на ягоди, на гриби, купаються, гриються до сонечка.

І сьогодні мама пішли з Олею на лісову полянку, недалеко ріки. Мама читають книжку а Оля бігає по зеленій травичці, то по мохові. То здоганяє метелика, то стежить за яким жучком у траві, або за пташкою у воді.

Так їй любо та весело біля матусі. О, коли б була там осталася! — Коли ні. — Скоро стало їй нудно і вона нишком-тишком подалася в сторону ріки. Зразу йшла тихоенько, щоби мама не спостерегла, бо Олі самій не вільно над ріку ходити. А потім, як спостерегла, що мама зачиталася в книжці — помчалася стрілою над ріку.

А там, о! як гарно! Старі, кріслаті дерева нахилили своє гілля до води. Зкраю ріка неглибока і видно як плюскаються малі рибки в прозорій воді, видно жовтенький пісочок на дні. А холодок який під цими деревами! Оля виломилася собі прутик; йде собі вздовж берега ріки і вдаряє собі прутиком по воді.

Аж ось, глянула, що це? Того вона дотепер не бачила: Кладка! — Якись оброслі мохом бальки впоперек через ріку. Значить можна перейти на другий бік. А то цікаво! — А може по тому боці ріки ще краще? Може там є яка така хатка на курчій лапці, а може в ній живе який чарівник або відьма. А може де яка русалка?.. Ану, спробую, подивлюся!

І вже ступає на кладку. — Нічого, добре. Тримається поруччя і йде. Але, що це таке? Коли вона дивиться вниз, у воду, то кладка наче хитається і вихлоплюється зпід ніг. Оля заплющує очі, кладка не хитається, а отворить очі, вдивиться у воду, знову те саме. Нічого, — думає — буду міцно триматися поруччя, тай дивитися у воду. Так гарно дивитися, як вона пливе. О! як перевалюються хвилі одна за одною! — Он риба! А яка велика! — Тай нахилоється, щоби краще побачити. Коли оце нараз: Трісь-трісь. Що то такого? Що тріщить?

А то старе, змуршавіле поруччя затріщало, зламалося, чи може вихопи-

лося із гвоздя. Тай доки Оля вспіла оглянутися, шубовснула всім тягарем у воду. Зразу пірнула коміть головою, а потім якось вода випхнула її на верх. Ох! хлинула повітря. А тут вода знов пориває вниз, тягне в глибину. — Мамо! — Тату! — крикнула і знов пірнула під воду і знов. Почала бити руками, так, як ті, що пливають і трішки ще виставила головку над воду. Тоді блискавкою прийшла думка:

— Я топлюся, то моя смерть! — О, Ангеле-Хоронителю мій, ти завсіди при мені стій, як вдень, так вночі, будь мені до помочі! — До помочі! — До помочі! Ангеле мій! Рятуй! Рятуй!

І вже сил не має. Вода переливається через неї і вже лічком тягне на дно. Коли нараз Оля чує, що її ніжка зачепила за щось тверде. І ще памятає, що з нею діється. Ось, ще виринула, глянула що це під нею — риба, не риба, вуж не вуж, а може крокодиль? — Ні, ох ні! Це грубий корінь дерева. О, Боже, рятунок! — О, Ангеле-Хоронителю! — додає сили!

Дівчинка обома руками обіймає корінь і останком сил садовиться на нього, мов на коня. — Нарешті! О, вже може дихати, може кричати. І останком сил кличе, голосить: — Мамо, мамо! — Матусю, я тону, рятуй! — Мамо! — І от опускають її сили, але ще кріпко держиться. Що буде, те й буде. Може ще збере дрібку сил і якось викарабкається на беріг. А що пізніше діялося, Оля не памятає. Це так, сказати б Оля втратила притомність. Коли знов прийшла до себе, запиталась: Мамо, чому я не втопилася? Як мені дивно, що я ще живу!

А мама сказали: — Я читала книжку. Нараз щось мене торкнуло, наче хтось сказав: — Оля в небезпеці! Біжи! — Рятуй!

— Це Ангел-Хоронитель, мамо, а його звивала на рятунок. Чи ви, мамо, вчули мій крик?

— Ні, твій крик я почула щойно тут, недалеко від цього місця. Я прибігла і скочила у воду. А вода тут глибока, мені майже по шию. Я ледви відірвала тебе від цього кореня, ти так кріпко трималася. Так, а тепер успокійся, моя дитино, заспи.

Утомлена Оля склонила головку до сну, але вперед ще шепнула:

„Ангеле-Хоронителю мій...“

Олена Цегельська

Котино, котино,
Поїдемо по сіно,
Ти будеш сіно класти,
А я буду воли пасти.

Плаче Галя біля брами,
— „Я не слухалася мами,
Пальці в рота клада,
Гарненко смоктала,
А сьогодні вранці
Відкусила пальці...“

Плаче Галя, реве:
„Ой, хто пальці збере,
До руки прив'яже
А мамі не скаже...“

Вже вийшов заходами
СФУЖО І. випуск матеріалів
для дошкільця

„ВЕСНА“

Вірші, оповідання,
пісні, гри, забавки
Впорядкувала М. Юркевич
Ціна 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

ПІСНЯ-ГРА

Із лісу до поля
Галочки летіли.

Гай, гай, гай, гай!
Галочки летіли.

Побачили дуба
На дубочку сіли.

Гай, гай, гай, гай!
На дубочку сіли.

Як почали галки
На дубі стрибати.

Гай, гай, гай, гай!
На дубі стрибати.

Почали стрибати
Крилами махати.

Гай, гай, гай, гай!
Крилами махати.

К. Перелісна

Ця пісня співається на мотив „Ой, за гаєм, гаєм, гаєм зелененьким“.
Опис гри.

Діти „гусачком“ ідуть і співають. На приспів 1. „Гай, гай... галочки летіли“ — розводять руки на боки і махають ними, мов крилами; 2. „Гай, гай... на дубочку сіли“ — всі діти присідають; 3. „Гай, гай... на дубі стрибати“ — всі діти підстрибують на двох ногах (руки в боки); 4. „Гай, гай... крилами махати“ — підстрибують, махаючи руками, мов крилами.

DONATION FOR “MOTHER AND CHILD” FUND

This money (\$14.00) is given in memory of my brother Russell V. Shaw. He dearly loved little children.

Sincerely,

Helen Jean Shaw
Enderlin, N. Dak.

Обжинки на фермі

На фермі Марусиних батьків веселий день: кінчаються жнива. Машина-косарка скосила останній загін пшеничної ниви, а Марта устала з снопів останню півкопу. Марусин брат, Павло, зіскочив з косярки і промовив весело до тітки Василяни, що приїхала недавно з родиною з-за моря до Америки: — Готово, тітко! Можна справляти обжинки.

— А таки справимо! — підхопила тітка, що добре знала звичай рідного краю. Вона покликала свої дві доньки і коротко з ними порадила. Марта й Катря дуже зраділи, що будуть виконувати прегарний звичай, яким наші предки в давнину святкували закінчення жнив. Невеличка Маруся попросила, щоб і її прийняли до гурту. Вона була дуже цікава, як виглядають обжинки.

Кінець ниви свояло кілька нескошених стебелів пшениці. Тітка зв'язала їх разом і зробила з них „боро-

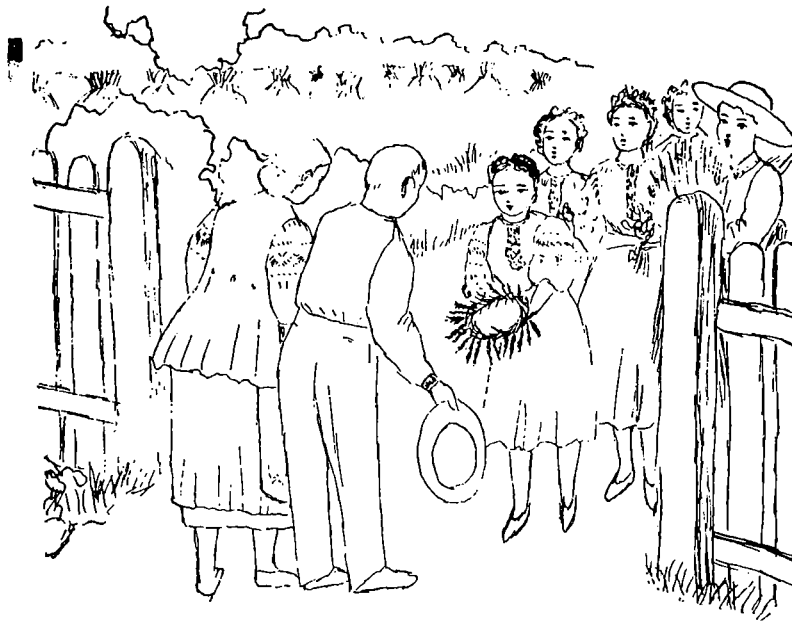
часом сестри вимкнули із снопа жмут стебелів пшениці і сплели вінок. Марта поклала вінок собі на голову. Вона стала княгинею жнив. Всі рушили дорогою до недалекої ферми, співаючи старовинну обжинкову пісню про вінок:

Котився віночок по полю,
Просивсь у хазяїна в стодолу:
„Пускай, хазяїне, в стодолу,
Вже я набуся на полю!
Вже я на полю набувся,
Буйного вітру начувся,
Ранньої роси напився!
Я не довго полежу —
Зараз на поле побіжу.

Наставали сутінки, на небі золотими цвяшками замерехтіли зорі, виковтився місяць колесом. А наші жниці заспівали третю пісню про пташку-перепілку і неначе питали її:

— Перепелонько мала, де ся будеш ховала?

Марусина мати почула на фермі

ду“, обернену колосками додолу. З колосків вилушила зернини і розсіяла їх поміж коріннями стебелів: — Роди, Боже, на всякого долю — і бідного і багатого! — вона промовила. Марта й Катря заспівали:

Журилася стодола,
Що не повна сторона.
Не журися, стодола,
Що не повна сторона.
Як ми жито діждемо,
Сторони докладемо.
Судив нам Бог дожати,
Суди, Боже, й пожити,
Миром в спокою,
В доброму здоровю.

Маруся, хоч чула цю поважну хорошу пісню перший раз, почала підтягати за двоюродними сестрами. Тим

спів своєї сестри і її дочок. Вона пізнала обжинкову пісню.

— Ти чуєш, Миколо? — спитала вона в свого чоловіка, що приїхав трактором з другого кінця поля.

— Чую, Насте! Нема що, як обжинки, то обжинки! Ходімо жниць зустрічати.

І Марусині батьки вийшли назустріч жницям, що стояли вже перед брамою. Так каже звичай. Вони співали:

Господиня не пишна,
А за воротонька вийшла.

Словами пісні вітали господаря й господиню, пісню повідомляли їх про закінчені жнива. Марта підійшла до дядька Миколи, поклонилась йому і подала вінок: — Дай Боже, щоб ми

ІДЕ ЦИРК

Діти в шибку зирк:

“Іде, іде цирк!”

Ідуть люди, ідуть звірі —

Діти тішаться без міри:

“Підем, підем на виставу,

Гарну матимем забаву...”

Серце бється швидко так —

Так-тік-так.

Скільки в цирку чуд,

Скільки дива тут:

Тут танцюють дибки коні,

Грає пес на ксилофоні,

Лев дитину носить в роті,

Ходить дівчина по дроті —

Серце бється швидко так —

Так-тік-так.

Р. Завадович.

УГАДАЙ, ЩО ЦЕ?

До сонця я підхожий

І сонце я люблю,

За сонцем повертаю,

Я голову свою.

Стою стрункий, високий

В зелених шатах я,

І золотом убрана

Голівонька моя.

Л. Глібів

(жиппанос)

на другий рік діждали пшеницю жати і вам вінка принести!

Зворушений господар прийняв вінок, подякував і побажав щастя насамперед княгині жнив, Марті, а потім тітці, Катрі і, навіть, маленькій своїй Марусі. Він заніс вінка до комори і завісив на стіні.

— Що буде той вінок тут робити? — запитала Маруся в батька.

— Він цілий рік буде стерегти нашого добра, — пояснив батько. Потім усі пішли в кімнату. Марусина мама обняла сестру і її дочок і, втираючи сльозу, сказала: — Сьогодні ви в нас не челядь, а гості. Сідайте до стола!

Обжинки скінчились святковою вечерею і споминами про далекий рідний край, про жнива в Україні. Потім грамофон загравав кілька коломийок, а Марта й Катря танцювали з Павлом. Вони до того часу вже навчили його коломийки, козака, аркана і інших українських танків.

— Як гарно! — шебетала Маруся, згадуючи обряд обжинок. — Тіточко, чи в Україні щороку були обжинки?

— Авжеж, дитинко! В давнину обжинки відбувались дуже врочисто. Пізніше їх потрохи скорочували. Ти, доню, побачила тільки малу частинку того обряду, бо нас тут замало, щоб виконати його. Р о л я н и к

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Пятнадцята Конвенція ОУК

Зложилося так, що в тому самому часі святкують свій ювілей дві великі жіночі організації в Канаді. Союз Українок Канади відмічує 25 літ свого існування і цій події присвячує Союз Українок Америки окрему згадку. Дружні взаємини лучили їх впродовж усього часу, що майже збігається в основинах та інших етапах праці. Світова ж Федерація зацікавлена у першу чергу ювілеєм Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. Це ж бо один із передових її членів та представник канадійського жіноцтва у Федерації.

Коли 15 літ тому постала жіноча секція при Стрілецькій Громаді, не можна було передбачити шляху, яким піде нова жіноча організація. У проводі її стануло молоде жіноцтво, що прибуло з краю після визвольних змагань. Вони горіли охотою гуртувати й організувати, памятаючи все про потреби рідного Краю. До них приєднались свідоміші з тих, що вже виросли в Канаді та для яких віроісповідні різниці у громадській праці не творили перешкоди.

Пятнадцята конвенція виказала широку мережу Відділів та суму проробленої роботи. Відступ часу дозволяє відмітити особливі осяги її. Не будемо тут спинятись над звичними імпрезами чи збірками. Правда, це творить зміст і підставу праці кожного жіночого товариства і вимагає багато енергії та доброї волі членок. Одначе, осягом даної організації називаємо те, чим вона поглибила своє завдання, що внесла нового у розбудову нац. життя.

На першому місці слід відмітити журнал "Жіночий Світ". Він об'єднує членок, прокладаючи нові напрямні й методи праці. На другому можна поставити постійну допомогу скитальщині, яка не переривається від 1945 р. Своїми посилками ОУК обхоплює гурти укра-

їнців в Німеччині і Франції. Та найцікавішим починаю на канадійському ґрунті — це створення дитячих садків. Практика виказала їх самовистачальність та високий рівень. Слід відмітити цей факт, як незвичайно вдатний та одинокий в історії жіночих організацій нового поселення.

Організація Українок Канади співпрацює тісно з братньою організацією УНО. В починах УНО вміщається багато праці членок ОУК і до розвою цього громадського центру причинився у великій мірі патріотизм

Вісті Федерації

Голова СФУЖО у Канаді і канцелярія СФУЖО у Філадельфії вислали обширний привіт 5-ому конгресові американських українців. Світова Федерація підчеркнула значення Конгресу та його вплив на консолідацію наших сил. Гуртуючи українське жіноцтво, розсипане по різних країнах в один центр, Світова Федерація радіє з успішного об'єднання всіх політичних і громадських чинників в Українському Конгресовому Комітеті та бажає 5-ому конгресові дальшого успішного діяння, розвою та поглиблення своєї роботи.

Нещодавно розіслала канцелярія СФУЖО реферат п. Євгенії Вербицької, Вінніпег, про життя і творчість Ольги Кобилянської. Цей основно опрацьований реферат повинен увійти у програму свята в честь нашої великої письменниці.

На днях канцелярія СФУЖО розіслала всім жіночих централю збірник для дошкілля "Літо" Збірник цей є продовженням першого випуску "Весна", що вже знаходиться в бібліотеках наших централю. "Літо" вміщає дитячі казки, вірші, інсценівки відповідні для літньої пори. Книжечку упорядкувала, як

українсько-канадійського жіноцтва.

Пятнадцята Конвенція застає членство ОУК при нових починах. Основниці ще повні сил. Та вже прибуває молодь, народжена в Канаді й втягається до роботи. Стають до праці також новоприбулі, що їх таки найбільше згуртувалось в рядах цієї організації.

Вітаємо на цьому місці, провід Організації Українок Канади й учасниць конвенції та бажаємо успіху в розпочатому ділі. Діло те стоїть на тривких основах віри та любови до України та ведене надією в остантчну перемогу. Щастя Боже!

і перший випуск, — Марія Юркевич, а видала його кооп. "Базар" у Філадельфії. Згадана кооператива подарувала канцелярії СФУЖО певну кількість примірників, яку й розіслали ми бібліотекам наших централю. За цей дарунок складаємо кооп. "Базар" нашу щирю подяку.

ДО ВИХОВНИХ РЕФЕРЕНТОК НАШИХ ЦЕНТРАЛЬ

Створення дитячої бібліотеки являється черговим завданням кожного жіночого гурта. Без неї не можна налагодити просування книжки поміж дівчур; бібліотека навчить дітей — шанувати й любити книжку.

На днях розіслали ми плян дитячої бібліотеки із списком книжок, поділеним за віком дітей.

Переведенням цієї справи повинні зайнятись виховні референтки. Треба би узгіднити це завдання з управою централю й придбати відповідні кошти на закуп книжок. Багато книжок можна буде добути шляхом збірки та пожертв громадян чи самих же дітей.

Вказівки про ведення дитячої бібліотеки подамо у своєму часі.

Надія Ішук, голова,
Тетяна Гаращенко, секретарка.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Перше слово СФУЖО

Італійсько-Українське Культурне Товариство у Римі започаткувало інформації про українські справи шляхом постійних радіопередач з Риму. СФУЖО дістало запрошення до співпраці з метою — інформувати про справи з обсягу жіночого життя. Ці інформації призначені в першу чергу для українців поза залізною заслоною. Доповіді СФУЖО будуть передавати що-два тижні впродовж ¼ години. Дня 6. липня пролунала, як перша, промова голови СФУЖО Олени Кисілевської, награна на пластинку в Оттаві. Передаємо її нижче у скороченні. Чергові доповіді подадуть місто голови СФУЖО, що з'ясуєть стан організації своєї країни та їхні досягнення.

Дорогі наші сестри в Рідному Краю!

Передаючи вам оці слова спрямовані до Вас, дорогі сестри в Рідному Краю, я зворушена до глибини душі. Це ж уперше доводиться мені, як голові Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, передати Вам, дорогі сестри, сердечне привітання поза ворожу залізну заслону від тисячів українського жіноцтва, що розсіяне на еміграції по цілому широкому світі.

Хоч ворог що опанував наші землі, відгородив нас від себе непрохідними кордонами, нема такої сили, щоб могла перед світом скрити те, що там діється. Нема такої сили, щоб перешкодила намлучитися з Вами серцем і душею, щоб перешкодила линути до Вас при всіх нагодах думками й згадувати Вас у наших молитвах.

З нинішнього дня почавши, ми будемо з оцеї світової трибуни, передавати Вам наші сестрині слова, щоб ними додавати Вам сил у Вашому важному положенні. Щоб Ви знали, що Ви не самі, що про Ваш героїчний спротив, як і про Ваші терпіння; виселення з рідних хат, розлуку рідні, матерей із дітьми й про всі неповинні жертви які переносите, ми знаємо й глибоко співчуваємо з Вами!

Але ми свідомі, що нам не вільно тільки плакати над нашою спільною недолею. Сльозами тут ніщо не поможемо. Тимто ми хоч здалека, по своїм силам і змозі, стараємося Вам і всім г н о б л е н и м большевицькою владою народом помагати в боротьбі з нашим і їхнім ворогом.

Ми з тяжким серцем покинули Рідний Край і все що нас з ним тісно вязало. Ми мусіли залишити його, щоби рятувати життя своє й своїх діток. Сьогодні ми уважаємо нашим першим обовязком змагати до того, щоб помогти скинути ярмо неволі нашого народу, як і всіх тих, що подібно нам страждають у большевицькій неволі.

В 1948 році на гостинній землі Вашингтона відбувся світовий конгрес українок, в якому взяли участь українки Злучених Держав Америки, Канади і ті всі, що знайшлися в різних країнах поза межами. Ми зрозуміли що для визволення його, в першу чергу ми мусимо обіднатися всі, без різниці територіяльного походження й релігійних віроісповідань. Головними, основними справами в обрадах на цьому конгресі було:

— виступ жіноцтва в обороні поневоленої батьківщини,

— зложення голосного протесту проти терору який панує на Україні,

— заманіфестовання своєї єдності з рідним краєм і солідарності із визвольними змаганнями українського народу.

Українське жіноцтво заявило себе по стороні демократичного, християнського світу.

Щоб зміцнити свої сили, українське жіноцтво на своєму конгресі вирішило обіднатися в одну велику силу й покликало до життя Світову Федерацію Українських Організацій (у скороченні СФУЖО). Під цю пору СФУЖО обіднує в собі 9 центральних жіночих організацій в різних країнах і час-

тинах світу: Злучених Держав, Канади, Великої Британії, Бельгії, Німеччини, Аргентини, Австралії й Венесуелі. Через СФУЖО українське жіноцтво, мимо просторів які його розділяють, творять одну обіднану, солідарну родину. СФУЖО тримає тісні звязки з своїми централями, піддержує українську матір на чужині, помагає ширити правду про Україну, зеднувати її приятелів.

Сьогодні жіноцтво в культурних демократичних народів, має великий голос через широку поширені жіночі організації. Вони мають на меті в своїх державах як і на світовій арені, боронити прав жінки як матері, виховниці молодого покоління, працівниці в родинній, громадській й політичній діяльності. І ми стараємося звернути їхню увагу на трагічне положення жінки, матері й робітниці за залізною заслоною. Ми вже мали нагоду, на жіночих конгресах голосно заговорити про цю справу перед сотнями жінок різних народів.

Ми вважаємо своїм обовязком представити ясно що чекає їх і їхніх діток, якщо не приложать своїх сил і впливів до того, щоб не тільки відгородитися від того пекла, але й до того, щоби спільними силами цілого віруючого в Бога світу, розвалити цю тюрму народів, що замикає в собі не тільки український нарід, але мільйони колись вольних, тепер закутих в кайдани народів. Ми теж вказуємо жіноцтву як і всім народам вільного світу, яке велике значіння має Україна для рівноваги політичних і господарських відносин Середущої Європи як і для вдержання тривкого, справедливого миру в світі.

Ми твердо віримо що недалекий день визволення нашого народу й усіх народів, поневолених большевиками. А тоді згідно з віковичними традиціями українського народу у власній державі жіноцтво знайде властиве місце в своїй родині і громаді.

Олена Кисілевська.

Чи на новий шлях?

І.

У ч. 5 „Н. Ж.“ вміщено статтю О. Сулими „До програми СФУЖО“, яку можна вважати за дуже доцільну, може трохи запізнену. Доказом цього є те, що вона викликала відповідь СФУЖО „На новий шлях“. Відповідь є змістовна й добра і всеж таки має два великих „але“, які й примушують мене дати оцей наголовок моїм думкам.

Не можу ніяк погодитись із тим, що не знаємо — яким шляхом іде тепер жінка на рідних землях. Хто слідкує за газетами, за радіо і коли можливо — за советською пресою, добре знає, що ніяких змін там немає, а можливе тільки „закручування гайок“ в той самий бік, який ми підсоветські відчували на собі 25 років а жінки з заходу не знали і навіть не хочуть знати, а кажуть, що ні західні ні східні емігрантки тепер не вміли б промовити до жінок на рідних землях.

До них промовляти не треба, треба буде зрозуміти, коли вони будуть промовляти, а ми східняки їх зрозуміємо а СФУЖО, коли не стане широко на новий шлях, не зрозуміє. Не зрозуміє тому, що не вважає за потрібне пізнавати життя сучасної України з большевицької дійсності. Це видно з того, що СФУЖО каже, що всім літ, це шмат часу, що зрівняв нас (східняків і західняків), а ті 25 років, що ми прожили мабуть треба викреслити з історії.

Ми ж вважаємо за свій обов'язок знайомити з тією дійсністю, з загрозою большевизму не тільки українок, але й американок і взагалі жінок різних народів, з якими живемо поруч.

Друге місце, яке мене вразило, це те, що „всякі дрібні причини чи упередження не оправдують українку-наддніпрянку в обличчі історії“ в тому, що вона не співпрацює в жіночих організаціях.

Я якраз належу до тих, які не вважаючи на нібито дрібні упередження і причини співпрацювала з ОУЖ (зпочатку засновання його в Німеччині) і аж до цього часу з СУА. В себе на Україні ще до большевиків вважала суто жіночі організації (а такі були й коли мені „Наше Життя“ дасть місце, напишу про них) непотрібними. На еміграції, зустрівшись із жінками і чоловіками т. зв. „західної культури“ визнала для себе потрібним вступити до ОУЖ. Тепер, коли СФУЖО офіційно ставить закиди наддніпрянкам, я повинна вже сказати все на їх захист.

Причини ті не дрібні, але СФУЖО, коли дійсно перейде на новий шлях, скоро їх переборє.

Перше це повна толеранція і делікатний підхід до віровизнань. Наведу тут такий актуальний приклад: У статті „День Матері“ ч. 5 „Н. Ж.“ за підписом голови СФУЖО написано, що „місяць май християнський світ присвячує культові Богоматері“.

Култ Божої Матері у православних українців стоїть дуже високо, але ми святкуємо її особливо не в травні, а на свято Покрови. Під захистом Божої Матері йшли козаки у всі походи і день св. Покрови святкується в нас особливо величньо. А коли подивитись на українські календарі, видані на еміграції, цей день не позначено червоним.

Отже чи розуміти твердження у статті „День Матері“ так, що православні, чи протестантки, які в травні не утворюють особливого культу Богоматері не є християнками? Повинні ж українці-католики примиритися з тим, що більшість українців є православними. Чому ж у всіх країнах, особливо в ЗДА так добре зживаються різні релігії, а в нас на цьому тлі повинна бути неповага? Пам'ятаю, що на останньому зїзді ОУЖ в Авгсбурзі в резолюцію вміщено прохання до отців наших церков — не загострювати цього питання перед дітьми. Тому я певна, що у п. Кисілевської не було думки образити некатоліків у її статті, а вийшло воно тільки тому, що на думці є тільки свої, галичани.

Друге — визнати за необхідне і провести ознайомлення з підсоветською дійсністю, як своїх членок, так і по можливості американок, а це приверне й придніпрянок.

Третє: українцям прийшлося вважати за офіційні — російську, польську і німецьку мови і коли західні українці вживають двох останніх, це вважається за природне. За прикладом далеко йти не треба: в ч. 5 „Н. Ж.“ подано фрагмент із щоденника О. Кобилянської і написано, що він був ведений німецькою мовою. Вживати ж хоч одне-два слова по-російськи вважається одіозом. Наддніпрянки знають російську мову і літературу і вживали її в щоденному житті з ранніх літ. Це треба зрозуміти і не змішувати з пересторогою проти „старшого брата“, представниками якого тут в ЗДА є деякі імігранти. Мені теж не зробите закиду в „протаскуванні“ їх ідей, бо декілька разів виступала в українській пресі проти „старшого брата“.

Із життя наших Централь

СОЮЗ УКРАЇНОК В АВСТРАЛІЇ

Жіноча сторінка у „Вільній Думці“ приносить тепер систематичні відомості про життя СУА. Недавня хроніка СУА за 1 квартал 1952 подає перебіг праці із трьох стейтів. Не маємо змоги передрукувати її в цілості. Та хочеться відмітити головні напрямні й осяги роботи.

Провідною лінією праці кружків є виховання дітвори. У цьому напрямі переведено більшість імпрез. Та головним осягом є тут недільні школи, що постали вже в Сідней та Аделаїді. При школах організуються бібліотеки для дітей та балетні гуртки. Цей почин вимагає великого вкладу сил та енергії й є доказом того, що наше жіноцтво є вповні свідоме своєї відповідальності за виховання молодого покоління. Серед наших поселень такий почин жіноцтва зустрічаємо вперше. Побожати б йому поширення та поглиблення цієї галузі.

Цікаву ініціативу виказала Нова Південна Валія. В короткому відступі часу переведено тут два вечори українського мистецтва для австралійської публіки. Реферат зв'язків СУА разом із Австралійською Культурною Асоціацією та Т-вом Мистецтва в Самер Гіл дали, окрім реферату про українську культуру, солові й хоріві виступи, балет та інсценізацію „Ідиллі“ Івана Франка. Оба вечори мали надзвичайний відгук. На вечір прибули директор драматичної школи та шеф департаменту освіти. Група молодих декляматорок дістала запрошення відбути турне по вищих школах Сіднею з „Ідиллею“ І. Франка. Цей сміливий крок — познайомлення із змістом нашої культури — вповні вдався. В інформуванні чужини наше жіноцтво набирає досвіду і вправи.

Слід відмітити, що ці дві головні напрямні не полонюють уваги жіноцтва всеціло. Союз Українок Австралії не забуває про залишенців та при різних нагодах переводить збірки в їх користь. І так Кружок у Батерст зібрав 16 ф., а Кружок в Аделаїді — 40 ф. Якщоб усі поселення так пам'ятали про братів і сестер в Німеччині, тоді не треба було б тривожитись їх долею.

Союз Українок Австралії працює вже кілька літ та самостійною організацією став недавно. Однак подане вгорі доказує, що українське жіноцтво в Австралії оправдало своє змагання до окремої організації.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА
від 25. травня до 30. червня:

Річна вкладка й організ. фонд:		
Від. 3	Нью Йорк	20.00 5.00
17	Маямі, Фла.	20.00
20	Філадельфія	20.00 5.00
27	Пітсбург	20.00
28	Ньюарк	20.00
30	Клівленд	20.00 5.00
42	Філадельфія	20.00 5.00

На фонд Централі СВА:

Від. 3	Нью Йорк	28.00
19	Амстердам	1951 6.50
28	Ньюарк	1951 95.00
30	Клівленд	25.00
	Шикаго	1951 42.00
42	Філадельфія	100.00
47	Рочестер	60.00
59	Балтімор	17.00

Пресовий фонд Н. Ж.

Від. 1	Нью Йорк	41.00
3	Нью Йорк, збірка	34.50
6	Рочестер	20.00
8	Бронкс	5.00
22	Шикаго	20.00
28	Ньюарк	5.00
42	Філадельфія	25.00
57	Ютіка	20.00
59	Балтімор, збірка	11.00
2	Честер, Па., з похоро- рону Катерини Ва- селовської, збірка	14.00

Ксеня Плитяк, Шикаго	2.00
С. Гречаник, Сан Франціско	2.00
Осипа Ракоча, Асторія	1.50
П. Тимчина, Клівленд	1.25
Анастасія Кочан, Джоліет	1.00
Марія Лучишин, Балтімор	1.00

Фонд Будови Дому СВА:

Від. 20	Філадельфія, Па.	16.00
---------	------------------	-------

На вкладку до СФУЖО:

Від. 3	Нью Йорк	4.20
19	Амстердам	1951 6.00
30	Клівленд	3.90
42	Філадельфія	15.00
44	Бостон	10.20
47	Рочестер	9.00

Фонд Резервовий:

Від. 30	Клівленд	5.00
44	Бостон	5.00

Фонд „Мати й Дитина“:

Від. 32	Ст. Луїс, зі Свята Матері	63.00
„ 44	Бостон	5.00
Л. Бурачинська, Філад., збір- ка в день св. Олени		13.00

Данило Годованець, Редінг	10.00
К. Фисолович, Калдвел	5.00
Ол. Коренець, Морриставн	5.00
Анастасія Кочан, Джоліет	1.50

З подякою

Стефанія Пушкар, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка

ЛІТНЯ КАМПАНІЯ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТ „НАШОГО ЖИТТЯ“

В попередньому числі пригадали ми нашим читачкам потребу приєднування нових передплатниць. Наша пригадка дала вже успіх, деякі з них відгукнулись.

Провід у цій кампанії веде пані **Левка Романик** із Торонто, Онт., Канада, яка вже тепер має приєднаних **59** нових передплатниць. Виглядає, що вона змагає за найвищу нагороду за 100 передплатниць, на що буде призначений прекрасний образ

ЧЕСТЕР, ПА.

Дня 2. березня 1952 р. 2 Відділ СВА в Честер, Па., обходив свято жінки-героїні Ольги з Левицьких Басараб.

По Службі Божій о. парох Федорович відправив заупокійну панахиду, на якій всі союзнянки були присутні в жалібних лентах. О годині 4-ій по полудні відбулася святочна академія з двох частин. Перша частина складалась із вступного слова, реферату й деклямацій, а друга концертowa.

Вступне слово сказала голова п Тершавська. Глибоко змістовний і на правду добре опрацьований реферат виголосила п. О. Коцюба. Деклямували: союзнянка п. М. Передак та шкільні дівчата: Славця Бродич, Валя Гужва, Лідія Безлик і наша найменша але благонадійна зірка Славця Єдинак. Скромну концертowу частину виповнили: соло-піяно Д. Барагура, соло-спів А. Корот-

ДО ЧЛЕНОК СВА

Гурт жінок-залишенок у Равенсбургу, Німеччина звертається до членок СВА з проханням надіслати їм давні числа „Нашого Життя“, яких адміністрація вже немає. Біжучі числа вони дістають та хотіли б познайомитись із давнішими.

ДО ЧЛЕНОК СВА В ДІТРОЙТІ

Членка Союзу Українок у Ліоні (Франція) п. Котенко пошукує своячку Дарію Степанівну Троцук (родом Котенко), яка живе в місті Дітройт, Миш., та прохає подати зголошення на таку адресу:

Mme Kotenko (chez me Roszko 9) Beauriere (Ferme Baritele) (Drome) France.

кисти визначного мистця.

Нові передплатниці, що їх приєднаєте в липні і серпні цього року, будуть зачислені до конкурсу. Тому прохаємо використати літні зїзди чи зустрічі на те, щоби приєднати свою приятельку чи знайому.

ко, п. М. Ваврик, соло-піяно М. Вейлин і соло-спів А. Пастушок. Кінцеве слово, з признанням українському жіноцтву взагалі, сказав бувший військовик Я. Новицький. Свято закінчено відспіванням національного гимну. Дохід із свята розділено для: ЗУАДК 10 дол., на прес-фонд „Н. Життя“ 15 дол., Червоний Хрест 5 дол.

Заст. секр. **М. Івахів**

АКРОН, ОГАЙО

Коли я, як новоприбула, приступила до 7 Відділу СВА, я почувала, що наші уряднички вже працюють у ньому понад 20 років. Це наша голова — М. Пулк, наша секретарка — А. Зепко і наша касієрка — М. Антонюк. Тому ми членки їм з охотою допомагаємо. Працюємо і жертвуємо на всі церковні й народні цілі.

П. Галамай

БРОНКС, Н. Й.

Дня 10. травня 8 Відділ США відсвяткував День Матері. Рано відправилася Служба Божа за здоров'я членок США, а по Богослуженні членки і гості зійшлися в залі. Прибули ОО. Пащак і Теодорович. Голова п. Вус відкрила свято, привітала отців, голову Окружної Ради п. Іванну Бенцаль і містоголову Централі США п. Катерину Пелешок. О. парох перевів молитву і присутні засіли до застелених столів. П. Вус покликувала по черзі до слова о. о. Пащак і Теодоровича. Потім п. Пелешок прочитала реферат на День Матері. Членки вислухали його уважно і зі сльозами в очах. Пізніше говорила п. Бенцаль і пригадала біжучі потреби Союзу Українок. Її слова теж зворушили членок. На кінці голова п. Вус попросила всіх зложити малу пожертву. У висліді вислано: на семінарію у Вашингтоні 25 дол., на церковну радіо програму 5 дол. і на пресфонд „Н. Ж.“ 5 дол.

О. Вус, голова

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Дня 30. квітня відбувся в Інтернаціональному Інституті український вечір. Ініціативу подав комітет видання укр. куховарської книжки в англійській мові у тісній співпраці з Окружною Радою США. На програму вечора складалась — українська вечеря, декілька танкових точок й виставка народнього мистецтва. Вечерю зладили на підставі приписів україн. куховарської книжки пп. Анна Сивуляк і Михайлина Чайківська з допомогою авторки куховарської книжки п. Наталі Костецької. Стравоспис подали ми в попередньому числі. Із українськими танками виступила танкова школа Ірини Голубовської й молода пара Бапах-Гармаш.

Присутні подивлялися дбайливо приготовані страви та їх подавання. Столи прикрашені українськими вишивками, керамічними вазами та свічниками. Водночас могли оглядати ці вироби також на невеличкій виставці. Там молода писанчарка Ірина Осідач перевела показ писання писанок.

Вечір дав присутнім багато вражень та гарне поняття про український побут. **Присутня**

Дня 6 березня запросила Федерація Американських Жіночих Клубів нашу Окружну Раду на збори. Голова Окр. Ради п. Сивуляк спонукала мене взяти в тому участь разом із нею. Збори тривали півтори години. Аж дивно, як багато справ поладжено за той час! Предсідниця просила висловлюватись коротко. Всі подавали короткі звіти про свою працю та запрошували до своїх клубів. Які це були різноманітні імпрези! В одному клубі був базар, другий мав виставку, третій — прогулянку, четвертий — показ моди. Від Окр. Ради виступала п. Сивуляк і заросила прибути на показ писання писанок, що мав відбутися 20. березня. Були також представники інших організацій. — Червоний Хрест просив дару крові для вояків, а інша допомогова організація пригадувала за збірку одягу для Кореї й для Німеччини.

По зборах відбулись товариські сходини із грою в карти. Оживлено йшла гутірка та принесла гарний дохід, призначений для студенток медицини.

Наші взаємини з Федерацією та Інтернаціональним Інститутом дають нам змогу виступити в тому середовищі, а також чогось від них навчитись. Праця йде поволі, але певно. Треба тільки проводити її наполегливо.

Марія Чопик

представниця 41 Відділу до Окр. Ради

Основні збори нового Відділу

Дня 9. березня зійшлися в домі п. Дяків кільканадцять жінок на нараду на запрошення ініціативного комітету. Темою було створення нового Відділу США, який показався конечним у великому українському скупченні при церкві св. Миколая. Сходина відкрила коротким словом голова ініціативного комітету п. Ірина Дяків, попрохавши до слова голову США п. Олену Лотоцьку. П. Голова з'ясувала у своїй промові напрямні США, дала підсумок його діяльності та начеркнула програму на майбутнє. З черги п. Марія Біляк з'ясувала перші кроки Відділу та заохотила присутніх до праці. Третя промовниця п. Марія Хомин пояснила потребу створення нового Відділу.

Прийнято до вибору управи Одногосно вибрано головою п. Ірину Дяків. До управи увійшли: п. Лідія Лемішка — секретарка, п. Оксана Адриянович — касієрка, п. Ольга Адриянович — делегатка до Окружної Ради.

Відділ, який дістав ч. 10, намітив уже свою програму праці. Плянє в найближчому часі перевести вишивані вечорниці, щоб виявити перед нашою публікою красу і можливість вишиваного ибрання. **Присутня**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Дня 30. квітня відбулися річні збори Філії США. До управи увійшли з малими виїмками ті самі особи, що були минулого року. Перед Філією багато праці та ми віримо, що при добрій волі можемо спільно осягнути намічену ціль. **С. Заплітна**, секр.

Читаючи в „Н. Ж.“, як працюють усі Відділи, хтось подумав би, що сталося з 23-м Відділом, коли про нього згадки нема? Тому подумала я написати, що й ми не спимо, а працюємо. Вже більше 20-ти років ми активні в культурному й громадському житті нашого міста.

Вже не буду згадувати про те, як 23 Відділ збирав і спомагав скитальців, бо про те вже раніш писалося. Та хоч почати від того, як ми привітали тих, що сюди приїхали. Родини з дітьми і хворих ми спомагали грішми, одягом і хатнім приладдям. Багато старання ми виложили для Капелі Бандуристів, що осіла в Дітройті. Коли прибуло стільки нової дітвори, треба було подбати про школу для них. Показалося, що давня школа замала. Ми піддержали парохію нашими підприємствами і тепер побудували дві великі школи одну на заході, а другу на сході міста. 23-ий Відділ закупив устаткування для 7 та 8 класи, що коштувало понад 1,000 доларів.

Цього року імпрези йшли одна за одною. Дня 1. січня влаштували зустріч Нового Року, 20. січня — Щедрий Вечір з програмою, як вивели діти із школи СС. Служебниць. Дня 19. січня ми привітали нашу Голову п. О. Лотоцьку, а 23. січня передали святочно твори Лесі Українки до місцевої Публічної Бі-

біотеки. У передачі взяли участь — окрім п. Голови та представниці Бібліотеки п. Джеймс — такою головою 23-го Відділу М. Чериба. Того ж дня 23-ий Відділ влаштував прийняття, на якому п. Лотоцька дала нам ряд вказівок. Дня 23. березня Відділ влаштував сходи в честь Лесі Українки. Головний реферат дала др. Софія Парфанович. На прикінці М. Чериба подякувала всім і пригадала конечність піддержання нашого журналу. Збірка принесла 30 дол., які зложили пані: Чериба 5 дол., по 1 дол.: Слупецька, Боднар, Назаревич, Візнічак, Дулька, Королишин, Бурбан, Кахній, Дворчін, Зілінська, Сідило, Дацькович, Чайковська, Собашко, Сорока, Попович, Григорко, Маланяк, Горбова, Польова, Маційовська, Батрин, Копко, Малішак, Ясінська, Новак, Вічорек, Козачок, решта — дрібними. Окрім того, членки ухвалили на зборах доложити з каси, як дарунок на „Писанку“ — 20 дол. Разом вислано на „Наше Життя“ — 50 дол. Дякуючи членкам за цей даток, я вірю, що вони будуть помагати нашому журналові й на будуче.

Марія Чериба, голова

Дня 10 лютого злучені жіночі організації східної сторони Дітройту і Гемтремку уладили академію в честь Ольги Басараб.

Концерт попередила панахида за спокій душі. Панахиду відправив о. парох Шмондюк та виголосив дуже гарну проповідь. У програмі концерту взяли участь: хор ООЧСУ під управою Я. Филипова, співак-баритон М. Мінський, Д. Атаманець, співачки — П. Шаран, В. Мазола, Г. Бабій та Л. Запорожан. Фортепіановий супровід: О. Дубрівна, Г. Атаманець. Реферат виголосила П. Дужа. — Доповненням програми була деклямація учениці Т. Рогатинської. Концерт зробив гарне враження не тільки на присутніх, але й на відпоручниках преси, чого доказом є прихильні статті, що їх помістили американські часописи.

Бурею оплесків прийняла зала слідувачі резолюції:

1. Ми схвалюємо протибольшевицьку політику нашого президента Г. Трумана.

2. Ми матері вояків, що служать в американській армії й б'ються тепер

у Корей, бажаємо, щоб криза скінчилась скоро й успішно з тріумфом, який принесе мир і спокій не тільки Корей, але й усім іншим народам уярмленим Москвою, а особливо українському народові, що веде безперервно боротьбу за волю вже від 33 років.

3. Ми українці найближчі сусіди Москви знаємо і бажаємо запевнити, що всі народи поневолені Москвою є незадоволені теперішнім червоним режимом, як і все були проти панування імперіалістичної Москви над ними.

4. Тому, що провідною силою противу імперіалістичній Москві в Україні є українська Повстанська Армія й підпільний рух України, просимо, щоб їм дати всю моральну і матеріальну підмогу, щоб прискіпити день розвалу московської імперії.

5. Нашим гарячим бажанням є, щоб американські державні мужі уважали 40-мільоновий український нарід союзником Америки в боротьбі проти московського імперіалізму, що загрожує цілому світові й Америці, та щоб у своїй політичній діяльності попирали Україну в її прагненні стати Самостійною, Соборною і Суверенною Державою в її етнографічних границях.

КОМІТЕТ СВЯТА
в честь Ольги Басараб

Організації: Союз Українок Америки, Відділи 5, 26, 31 і 61; Жіночий Золотий Хрест, відділ 34; Сестрицтво Н. З. Пр. Д. М. та Жіночий Відділ Гетм. Організації у Дітройті.

Крім великого морального успіху — принесла Академія 350 дол. чистого доходу. На дохід цей вплинула збірка на залі, яка дала 151.26 дол.

Згідно з рішенням Комітету дохід розділено: половину передано на будову української школи у Гемтремк, а другу половину вислано на УПА через Український Конгресовий Комітет.

Секретарка О. Климишин

День Української Жінки
Селянки

Заходом 26. Відділу СУА в Гемтремку, відбудеться великий „Пікнік“ дня 20. липня ц. р. на якому вперше на американському континенті буде переведено „День Української Жінки-Селянки“, яка крім домашньої господарки, брала живу участь в організаціях, з великим запалом посвятою віддавалася суспіль-

ній праці і виховувала дітей в любові до Бога і України.

У програму свята входять „Сіснєкоси“ під мистецькою управою п. Атаманця. Для зацікавлення чужинців справою України в програму включено показ народної ноші. Віримо, що громадчанство піде нам назустріч і своєю масовою участю причиниться до звеличання того дня.

Т. Стельмах

НЮАРК, Н. ДЖ.

11. травня Відділ 28. СУА улаштував День Матері. Імпреза відбулася у великій залі „української Централі при Вілліям ст. Зала була спеціально удекорована символістично постаттю матері, що її виконав артист Банах. Всі матері діставали при вході китичку розквітлого барвінку. Хор СУА відспівав гімн Союзу Українок, а опісля голова п. Настюк відкрила свято.

Основну доповідь виголосила п. Е. Цяпка. Темою її була — жінка мати і жінка — героїня.

Запрошений чоловічий хор „Трембіта“, під орудою п. Третькавідспівав три пісні, які викликали загальне призначення присутніх. З двома рецитациями вступили арт. Кононіва і п. Валя Олесницька. Публика гучними оплесками подякувала виконавцям. Далі Уляна Цяпка відіграла на піані 2 куснички, а хор СУА під орудою п. Тарнавської відспівав 2 пісні. Цілість була дуже згармонізована і численна публика була загальною задоволеною вечором.

Після концерту влаштована товариську гутірку з перекускою, яка прдійшла в незвичайно милому настрої.

Дня 8. червня цей сам Відділ СУА влаштував для чоловіків членкинь та гостей День Батька. Це — щоб не бути одностороннім і задоволити обі сторони. При перекусці, промовах та співі хору „Трембіта“ закінчено цей вечір. Тільки між публикою замітили ми більше самітних, як батьків родин. На оправдання тих перших можна сказати, що вони обіцяли прийти на найближчу подібну імпрезу вже зі своїми жінками.

На сходах у квітні, ухвалено, щоб кожномісячні збори зачиналися рефератом. Досі п. Ірина Гнатів говорила про Оле-

ду Телігу, Оля Банах про Ольгу Кобилянську, секретарка 28 Від. про недавно померлу п. Марію Скубову. Також намічено уже низку імпрез на черговий осінній сезон, коли в листопаді припадає 20. ліття СУА. Окремо велике зацікавлення викликав запроєктований показ народної ноші, який об'їце стати однією з найкращих імпрез Ньюарку.

Побіч цих імпрез далі іде по-зачна праця нашого Відділу в ділянці допомогів. Тут комітет „Мати і Дитина“ далі збирає і приготує до висилки речі до Європи.

Хоч тепер літній сезон, відомий своєю традиційною заставою праці, Управа далі сходиться і полагодує багато намічених справ. **О. Гординська, секр.**

КОГОВС, Н. Й.

Дня 27 квітня 1952 р. влаштував 34 Відділ СУА „Чайний вечір з гагілками“. Здавалося в цей вечір, що це свято одної великої родини. Сцену прикрашував краєвид українського села з дев'яною церковцею в центрі. Вона помагала витворити святочний, великодній настрій. О. Качмар започаткував вечір молитвою. Голова нашого відділу п. Гавдяк привітала гостей коротким вступним словом, де підкреслила особливе значення традицій українського народу. Гості сиділи за довгими столами, поміж якими тут і там з'являлись дівчата в народних строях, що подавали гостям смачно приготовлену вечерю. Підчас цього п. Н. Савків розказала в своєму рефераті про великодні звичаї. Молоді членкині вивели на сцені під церквою вязанку гагілок із співами. Багато втіхи приніс усім „жучок“ — мала біленька Люся. Гарно танцювала чвірка малих дівчаток народний танок, до якого пригравала на піяні п. проф. І. Гаврилюк. Своїми спогадами про минуле поділились із присутніми др. М. Топорович і о. Кобат. Були і дві деклямації наймолодших дітей. Та найбільшу втіху, здається, приніс матеріям і всім гостям гурток дівчаток (зі садочка і нижчих клас нашої парохіальної школи), одягнених у вишивки та прикрашених віночками і стяжками. Дівчатка усміхнені, з задоволенням провадили серед залі дитячі

хороводи. Після них із хороводом виступили всі членки Відділу. Скільки було сміху, коли молодий козак приїжджав на тачці, на возику й, нарешті, на коні (на плечах своїх двох товаришів) до своєї дівчини-нареченої. Коли закінчився цей вечір у дійсності не можу сказати, бо майже всі присутні долучилися до хороводу та довго ще бавились, співаючи різні народні пісні.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

У день 3 червня зійшовся, як і торік, невеличкий гурт членок для вшанування імянин голови СУА, пані Олени Лотоцької. На цю зустріч прибула також письменниця Олена Цегельська, щоб познайомитись із членками проводу СУА. У домівці Централі засіли приявні до скромної перекуски. Від імени СФУЖО привітала обі іменниці п. Амаля Рублева, а п. Віра Шпаківська вручила їм китиці квітів, відмічуючи ще й третю Олену, містоголову Округн. Ради СУА, п. Коломінську. Пані голову, яка чулася трохи нездорова, звільнено від слова, за те п. Цегельська промовила дуже дотепно, розказуючи про свої перші враження у Філадельфії. На милій гутірці проминув час. Наприкінці переведено збірку на Комітет „Мати й Дитина“, яка дала 13 дол.

Свячене 42 Відділу

Від самого ранку дня 18. травня мегушилась управа 42 Відділу, на чолі з головою п. Марією Григорець, підготовляючи спільне свячене для своїх членок. Около 1-ої години зійшлася численна громада. Свячення пасок перевів о. парох Середович. Свято відкрила вступним словом голова п. Григорець, вітаючи присутніх та бажаючи їм всього добра. Провід гостини передала в досвідчені руки п. Панамаренко. Першою покликкала до слова п. Бойко, яка пригадала членкам початки Відділу і вказала на важність тієї традиції, яку вони започаткували вже стільки років тому. Промовляти також пп. Дем'яник, Волянська, Головата, Башукова, Малиновська, Паславська, Дурановська, Марич, Чопик, Чайковська й інші. З огляду на те, що не було змоги влаштувати окремого свята Матері, запрошено до відчитання реферату п. Віру Шпаківську. Вона змалювала культ матері з давніх часів у нашому народі, переплітаючи цитатами з народних пісень. Членки вислухали цей гарний реферат із зворушенням і нагородили доповідницю рясними оплесками.

У милому сердечному настрої пробігло свято. Голова п. Григорець подякувала присутнім за численну участь та запросила їх до співпраці у Відділі.

ОЗОН ПАРК, Л. АЙ.

Збори Союзу Українок Америки 35 Відділу в Озон Парк відбулися дня 4. травня ц. р. під проводом голови п. Анни Вельканович. Протоколувала секретарка, а фінансовий звіт дала касієрка. Контрольна Комісія ствердила, що книжки й діловодство Відділу в найкращому порядку. З уділенням управи вотум довіря переведено вибори на 1952 р. Старші членки піддали думку, щоб молодші жінки забирали уряд і працювали для добра нашої організації, тому на 1952 рік уряд зостався той самий. Ми є дуже раді, що до Відділу вступило кілька молодших жінок, що вони зможуть заступити старших членок в уряді, котрі вже не можуть працювати, як давніше. Маємо надію, що наш Відділ ще збільшиться числом молодших жінок, котрих конче потрібно для поживлення праці.

На ці збори загостила до нас містогорова п. Катерина Пелешок. Вона привітала від Централі СУА, а також дала доповідь про працю й завдання Союзу Українок Америки й до яких американських організацій наша організація належить. Це дуже зацікавило наших жінок, вони ставили запитання, а п. Пелешок дуже радо їм давала відповіді та пояснення. Членки 35 Відділу привітали містоголову п. Пелешок і дякували їй за труд й добре слово. Вона дуже мила жінка й добра організаторка та промовниця. Я думаю, що такі відвідини повинні бути частіше, бо дали б багато користи для Відділу, а членки набирали б більше охоти до праці.

Олена Швед

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Новозорганізований 47 Відділ зразу взявся до праці і впродовж трьох місяців своєї діяльності відбув два засідання виділу і двоє ширших сходив членів. Перші ширші сходи були присвячені пам'яті найбільшого поета України Тараса Шевченка, на яких п. І. Костинюк прочитала реферат на тему: „Шевченко й українська жінка“, а п. М. Приймак зарецитувала уривок з поеми „Наймичка“. Другі ширші сходи були присвячені нашій патронці Лесі Українці, на яких п. Л. Демиденко в дуже цікавому рефераті подала: „Життєвий шлях славної поетки на основі родинного листування“. Окрім рефератів були обговорені різні організаційні справи.

Комітет „Мати й Дитина“ проголосив і перевів збірку харчів та грошових датків на скитальців у старшому віці, які перебувають у таборах Німеччини. Збірка дала гарні висліді: зібрано поважну кількість харчів і одягу та 60 дол. готівкою. Із зібраних харчів та одягу заповнено 14 пакунків (кожний біля 20 фунтів) і вислано їх до Європи як Великодній дарунок від нашого Відділу.

Наш Відділ зараз включився до співпраці з іншими товариствами й відділами СУА в Рочестер, а зокрема з місцевим Відділом Українського Конгресового Комітету. Відділ взяв участь у влаштуванні загально-громадського Шевченківського Свята і вивів інсценізацію поеми „Великий Лях“ (перша частина). В інсценізації брали участь пп. М. Приймак, О. Гуран і О. Погорецька.

О. Гуран.

Дня 4 травня ц. р. відбулося силами 6 і 47 Відділів СУА Свято Матері. Почалося Молебнем до Пречистої Діви Марії в церкві св. Йосафата, який відправив парох Рочестеру, о. М. Волянський. По Молебні в залі Українсько-Американського Клубу відбувся концерт.

На сцені, серед квітів та зелені пишалася чудова ікона Володимирівської Богоматері роботи марьяра Білинського, прикрашена гарними вишиваними рушниками. Свято розпочато американським гімном, який відспіва-

ла місцева солістка п. Марія Климко. Потім п. Е. Герула відкрила свято. Слідуючою точкою програми був реферат п. Марії Крамарчук, у якому гарно змальовано образ української матері в історії українського народу. Пані Евеліна Чепман відіграла на скрипці „Угорський танок“ та „Аве Марія“ Гуно. Дуже вдалою точкою була деклямація вірша Павла Тичини „Скорбна Мати“, яку виконала п. Оля Гуран. Ціла особовість нашої молоді декляматорки, як також і її голос дуже надаються до того рода віршів. Дальшою точкою програми були вправи вільноруч, які виконали українські пластунки, одягнені в мальовниче народне вбрання. Перша вправа була з віночками до мелодії „Гей, там у Вільхівці“, друга „Понад балку...“, де пластунки, співаючи, ілюстрували руками зміст пісні. Це вперше в Рочестері було введено вправи вільноруч, які всім дуже припали до вподоби. Концерт закінчено живим образом: „Три Матері“, під звуки пісні „О, Мати Божа, Мати єдина“. В облаках Мати Божа, одягнена в стилевому княжому одязі з омофором у руках (п-на Ляриса Жовнірович), нижче на тлі червоної калини Мати-Україна, дівчина в українському народньому вбранні, в терновому вінку, закута в кайдани (п. Ірина Руснак), а ще нижче на тлі маків, символу крові українських синів, пролітої за волю України, Українська Мати з дитинкою, яку тулить до себе (п. Стефанія Ващук і її донечка Христинка). Далеко за сценою чути слова благальної пісні до Матері Божої:

„О, Мати Божа, Мати єдина,
До Тебе лине вся Україна,
Тобі у жертві серця складає,
Про кращу долю Тебе благає...“

Після третьої стрічки Мати Божа підносить свій омофор над Україною в кайданах, над матір'ю з дитиною, яка потратила своїх синів у боротьбі за волю, а вони підносять свої руки до неї, бо:

„Лише у Тебе, наша Ти Зоре,
Твоя бо ласка то лік на горе“.

Пісня скінчилася, але мелодія лунала ще дальше й довго ще ми бачили „Три Матері“. Здавалося, що от-от упадуть кайдани з рук Матері-України, а на полі, завітчаному маками, зявляться

сини українських матерей, заявляючи усім, що їхня кров не пролита надармо.

Цілість, як концерт, так і живий образ, залишила в присутніх глибоке враження. При фортепіані були: п. проф. Ірина Костинюк і п. Сорохтей І.

По концерті відбувся спільний бал, на якому грала оркестра п. М. Юркова. В приємній і дружній атмосфері провели ми час аж до півночі.

М. Приймак

ЮТИКА, Н. Й.

На першій сторінці книги протоколів у нас дата: 30 вересня 1951. Це ж уже дев'ятий місяць нашого існування. Пора дати про себе знати іншим Відділам на сторінках „Н. Ж.“! Це гарний звичай, що „Н. Ж.“ приділює стільки місця для дописів. Це так наче б листування членів одної великої рідні, що дають про себе знати одні одним.

На заг. зборах Відділу дня 30. 9. вибрано управу та намічено плян праці. Зараз таки, майже на другий день, розпочали ми збіркову акцію на допомогу залишенцям. На переведенні збірки й висилці минув жовтень. Союзянки тішились, що зробили таку гарну роботу: 240 ф. харчів, 332 шт. одягу й 57 шт. мила.

Друга пекуча справа — прибрати троха гроша, щоб розвинути діяльність. Тож 17 листопада влаштовано осінні вечорниці, що принесли 112 дол. доходу. Із тих грошей могли ми покрити наше зобов'язання до Централі.

З початком грудня Salvation Army організувала виставку ляльок, в якій брали участь усі жіночі організації Ютики. Дохід був призначений на допомогу сиротам по поляглих у Корей. Запрошені до участі, ми рішили пожертвувати пару ляльок у народньому вбранні. Обі ляльки були виконані стилеві й оцінені на суму 25 доларів. Так їх і продано. Ця виставка принесла нам ще й певний досвід. Ми сподівались поважної імпрези, тоді коли американські організації перевели її, як дохідово-розривкову.

А тут уже Святий Миколай заповів гостину нашим дітям. Відділ перевів цю зустріч при повній залі української дітвори. На сходинах ми рішили, що до-

хід із цього йде на закуп шкільної бібліотеки. Тут слід подати, що в Ютиці зорганізовано українську доповняльну школу й садок і в цій роботі теж взяли участь членки Відділу.

У січні відбулась дитяча ялинка заходами Відділу. Діти колядували та декламували. Спільна гостина й забава виповнили дальшу програму.

Дня 19 лютого прибула до нас п. Лотоцька. Вислухавши доповідь п. голови, ми обмінялися кількома думками й порадами. А за тиждень відбулась перед постом остання забава.

Підрахувавши все зроблене і заплановане, не можемо сказати, щоб усе виконали. Наш Відділ невеличкий, імпреза слідувала за імпрезою. Та ми вже маємо перед очима те, чому мусимо присвятити увагу: поширити членство, знайти місце на обговорення різних проблем, поглибити духову працю Відділу.

Ось і намічений плян праці на найближчий час. Чи ми його виконаємо? В кожному разі будемо старатися. **Секретарка.**

5-й КОНГРЕС УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

У попередньому числі заставлялись ми над конечністю участі делегаток СУА у 5 Конгресі УКК. Членство СУА, завжди активне й рухливе зрозуміло цей заклик. Відгукнулась половина Відділів, висилаючи в сумі 32 делегатки.

Участь жіноцтва у з'їзді позначилась у 2-х напрямках. Не можна сказати, щоб жіночі виступи були голосні чи сильні. Делегатки уважно прислухувались нарадам, пильно нотували прослухане для звіту у своєму Відділі та тут і там обговорювали якусь спірну точку між собою. Головне їх побажання до проводу УКК виявилось у виступі п. Іванни Бенцаль, референтки суспільної опіки Головної Управи. У своєму короткому слові вона підчеркнула співпрацю жіноцтва з Українським Конгресовим Комітетом. Дальше ясувала, що за ініціативою СУА відбувся конгрес українського жіноцтва та дійшло до створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Цим американсько-українське жіноцтво дало доказ своєї політичної

зрілості і громадського вироблення. Тому являється зрозумілим, що воно бажає мати свою представницю в Політичній Раді УКК. Цим виступом СУА виявило своє ставлення до нашого громадсько-політичного центру в Америці та висунуло своє цілком оправдане домагання.

Та другим виявом участі наших делегаток на 5 Конгресі були виступи п. п. Михайлини Чайківської (Филаделфія) і Катерини Хомяк (Дітройт). Обі делегатки забрали слово у самому розгарі дискусій. Тоді, коли в дискусії над звітами чи в приготові до виборів різко зударилась два напрямки і безплідно пропадав час, обі пані своїм розсудливим словом вплинули на втихомирення пристрастей. Дискусію припинено на їх внесок. Спокійне материнське слово жінки знайшло послух серед розбурханого політичними пристрастями загалу.

Особливо корисною представилась праця нашого жіноцтва підчас звіту із збіркової акції УКК. Цілий ряд Відділів СУА здобув собі грамоту жертводавця, яку признано тим, що зложили щонайменше 100 доларів. Через те, що частина грамот ще не була видрукована, не всі Відділи її дістали, хоч були проголошені. Тому список усіх відзначених Відділів подамо пізніше. В кожному разі можна вважати цей ряд грамот за доказ активної співпраці та повного розуміння громадських обов'язків Відділів СУА.

Це й підчеркнула в своєму виступі п. Катерина Пелешок, місто голова СУА. Відділи СУА працюють від літ у тому напрямку. Вони не йдуть за спокуюю одноразового блискучого жесту, а жертвують постійно й охоче. У висліді їхні пожертви є поважним вкладом, що висувають Союз Українок Америки на передове місце поміж організаціями ЗДА.

У привітах, що наспіли численно, вибився на перше місце привіт від нашого державного центру, що його зложив представник УНРади д-р Степан Витвицький. Настрій радісного підйому огорнув залю, коли оваційно вітала достойного гостя. Глибоке враження залишив виступ Преосвященного Митрополита УАПЦ Іоанна, який зло-

жив привіт Конгресові та батьківським словом промовив до присутніх. Радісно сприйняла зала також привіт голови СФУЖО п. Олени Кисілевської та головної Управи СФУЖО, який вислала урядуюча місто голова п. Олена Лотоцька. Особливе місце серед привітів зайняли телеграми від державних мужів Америки та інших приятелів України. Зайняло б забагато місця тут їх вичисляти.

Вибори нової управи були переведені під кутом об'єднання різних громадських та політичних чинників. Гарний вислід осягнув Союз Українок Америки. В Екзекутиві УКК, яку складають представники 4-ох обезпечених товариств, засідає теж голова СУА п. Олена Лотоцька. До Дорадчої Ради УКК увійшла п. Катерина Пелешок, місто голова СУА, до Контрольної Комісії п. Стефанія Пушкар, фін. секретарка СУА. Наша організація заступлена тим самим майже у всіх органах проводу УКК.

Конгрес залишили всі у піднесеному настрою, хоча втомлені ходом нарад, що приносив не одну несподіванку. Залишилось вражіння нашого росту і змагання до єдності, а навіть зударі й непорозуміння лишали науку на майбутнє. Хотілось би бачити більше нашого жіноцтва у лавах наших діячів та політиків. Це мало б напене сій вплив на перебіг нарад.

Починається нова каденція УКК. Перед жіноцтвом стоїть завдання включити себе активно в рямці його громадсько-політичної роботи.

НЮ ЙОРК

Членки першого (1) Відділу СУА в Нью Йорку зложили на „писанку для пресового фонду „Нашого Життя“: Катерина Пелешок 5.00; по 2.00: Марія Чарнецька, Анна Ковалівська, Пелагія Дерех, Евдокія Ликтей, Анна Колтон, Іванна Бенцаль, Стефа Грицько, Евдокія Серединська; по 1.00: Марія Головей, Стефанія Тур, Анна Ликтей, Марія Финик, Анна Михайлів. — Разом 26.00.

Крім того подано жертву на пресовий фонд Н. Ж. з гостини п. М. Финик 15.00. Разом 41.00.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
від членок Тов. Жіноча Поміч,
з Від. СУА в Нью Йорку

Гарасемчук Марія 6.00, Мару-
севич Марія 5.00, Либа Анна
3.00, Йосиф Анна 2.50, Середна
Марія 2.00, Харамбура Марія
2.00, Трошовська Варвара 2.00;
по \$1.00: Андрусак Анна, Хар-
хан Анастасія, Дата Пазя, Ков-
баснюк Стефанія, Куницька Те-
кля, Матчак Анна, Матвіїв Анна,
Сальтісек Тетяна, Савицька Мар-
рія, Шуст Ольга, Слободян Маг-
да, Васильців Анна. — Разом
\$34.50.

Балтімор, Мд.

Членки 59 Відділу і прихиль-
ники зложили по 2.00: Анна
Чорній і Юлія Маньовська; по
1.00: Ірина Шпатура, Розалія
Івахів, Анна Смоляк, о. Василь
Маньовський, Меланія Стені,
Параскевія Емхе, Анна Шулька.
Разом 11.00 дол.

Філадельфія, Па.

Осіпа Ракоча, Філадельфія,
1.50 дол. і кличе на таку суму А.
Питак і Лідію Курочка з Асто-
рії, Н. Й., і М. Сусь з Нью Йорку.

УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО В АРГЕНТИНІ

Жіноча секція „Відродження“

Цей жіночий гурт постав у 1937 ро-
ці при Українській Стрілецькій Гро-
маді. Ціллю його було гуртувати при
товаристві жінок, плекати рідну мову
та збирати матеріальні фонди.

Почалась праця. Щоб зберегти тра-
диції — Жіноча Секція улаштувала
обрядові зустрічі й дала виставу „У-
країнське весілля“. Для розгорнення
культурної праці, влаштовано свята
Лесі Українки й Ольги Басараб. Пішли
збірки грошей й одягу на користь на-
шим скитальцям. Із ініціативи Жін.
Секції, уміщено в Соборі Люхан наш
прапор, який пишається там поруч
прапорів усіх націй.

Жін. Секцій при Т-ві „Відродження“
є 5. Секція при централі обіймає 80
членок. Головою Секції є М. Марцюк.
Членки Управи: В. Мушинська, М.
Лис, Н. Юрків, М. Яхно, О. Липка, О.
Мандзій, М. Більо.

Жіноча Секція „Просвіти“

Основана у 1944 р., Жін. Секція має
власну домівку з невеличким інвента-
рем. Організаційно підлягають їй 8
жін. секцій при філіях „Просвіти“. На
важливіші сходи Секцій їздять із ре-
фератами делегатки Централі.

Жіноча Секція „Просвіти“ бере у-
часть в усіх починах громадських. І

УВАГА! ФІЛАДЕЛФІЯ Й ОКОЛИЦЯ! УВАГА!

ЗАХОДОМ ОКРУЖНОЇ РАДИ СУА У ФІЛАДЕЛФІЇ

відбудеться

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ

НА ПЛОЦІ CHELTENHAM SWIMMING POOL,
Church Road, West of Township Line, Elkins Park

В НЕДІЛЮ, 27. ЛИПНЯ 1952

Початок 2. година сполудня
ПРОГРАМА ОБЖИНКИ

Після програми танці при добрій оркестрі,
добірні напитки, смачні українські страви.

Всіх Українських Громадян і Громадян до численної
участі сердечно запрошує і за добру забаву ручається

Комітет

COME ONE — COME ALL

UKRAINIAN WOMEN'S FESTIVAL, PICNIC

with dancing — tasty refreshments

SUNDAY, JULY 27, 1952 — Gates open at 2 p.m.

ВІСТІ КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

У листуванні з Німеччиною
наспівають, поміж подяками й
звітами, короткі огляди дитя-
чих свят. Громадські осередки,
обдаровані Комітетом „Мати і
Дитина“, використовують це в
такий спосіб, що влаштовують
дітям ялинку чи свячене. Хви-
лина дитячої радості та заба-
ви в рідньому гурті нехай нам
буде нагородою за труд.

ДИТЯЧІ СВЯТА В НІМЕЧЧИНІ

В Авгсбургу делегатура ОУЖ пере-
вела дня 13. січня ялинку для дітей.
Перебіг свята був звичайний: прикра-
шена ялинка, столи для прийняття, де-

так Академія в честь Н. Кобринської
Український Кіоск, свято мартирології
та виставка народного мистецтва від-
булись з видатною піддержкою Жін.
Секції „Просвіти“. Співпрацює при ве-
денні вакаційних осель та першому
дитячому садку в Аргентині.

Жін. Секція плянує курс україн-
ських народніх танків для дітей та
свято в честь Ольги Кобилянської.

На чолі Жін. Секції „Просвіти“ сто-
їть Ксеня Мушак. Членки Управи, М.
Хамуляк, Л. Вітошинська, Н. Стрийків,
О. Романишин, Р. Данилишин, Л. Тау-
ридзька, М. Сторож.

клямації дітей і спів колядок. Та най-
важливіше — це радісний настрій у рід-
ному гурті, що дітям так дуже потріб-
ний. Із привітального слова голови
п. Е. Жук вийшло, що на це прийняття
зложились пожертви Виконного Ор-
гану УНРади, німецької католицької
жіночої спілки та Комітету „Мати і
Дитина“.

Таке ж свято перевів табір Фельда-
фінг дня 28. 4. за ініціативою ЗУАДКо-
мітету. Комітет матерей на чолі з п.
Мельник та вчительки школи і садку
пп. Литвин і Курило зайнялись під-
готовою. В день свята о. Стах посвя-
тив печиво й писанки й відспівав враз
із присутніми „Христос Воскрес“. Ко-
ло 80 дітей засіло за стіл. Для розваги
грала на фортеп'яні вчителька музич-
ної школи п. Темницька, а потім по-
чались хороводи дітей під проводом
садівнички. Пан Мартинець зложив
подяку ЗУАДКомітетові, Обеднанню
Українських Жінок та Комітетові „Ма-
ти і Дитина“ у Філадельфії.

СВЯЧЕНЕ В РЕГЕНСБУРГУ

Дня 27. 4. ц. р. зійшлося 55 дітей у
гарно прикрашеній залі. О. парох по-
благословив їжу та пояснив дітям вагу
Великодніх Свят. Відспівавши „Хри-
стос Воскрес“, діти засіли до столу.
Під час свята маленькі декламували
і співали.

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH

MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.
PHILADELPHIA 23, PA.

Кожна дівчина може

вишити собі підчас вакацій

ВИШИВАНУ БЛЮЗКУ

користуючись скроєними купонами "БАЗАРУ"!

Добірний шовк,

білий і кремовий

дібрані взори враз із канвою

можете замовити в

Кооп. „БАЗАР”

822-823 N. FRANKLIN STREET

Philadelphia 23, Pa.

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Ferial Condy

Foreword by Clarence A. Manning

“ДУХ ПОЛУМЯ”

твори Лесі Українки
в англійським перекладі,

це прекрасний дарунок на кожні Свята. Подаруйте цю прекрасну книжку своїм рідним, та приятелям. Ціна всього 5 дол. Вишлемо просто на адресу, яку подасьте при замовленні, враз із святочними побажаннями від Вас. Замовлення посилати на адресу:

Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.
866 N. 7th St., Phila. 23, Pa.

Phone ST 4-2056

МАРІЯ ГОЛОВАТА, влaстнeтькa ОДИНОКОГО УКРАЇНСЬКОГО СКЛЕПУ

де можна набути: меблі до спальні, їдальні, кухні й гостинної; машини до прання; газові й електричні печі; G.E. холодильні (рефрижерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому, а також телевізійні і радіо апарати найкращих фірм.

ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОГІДНІ ЛЕГКІ СПЛАТИ
Скелп відкритий кожного дня від 9 ранку до 9 вечора
Вівторок і четвер від 9 ранку до 6 вечора

MARIA HOLOWATY

329 W. GIRARD AVENUE

PHILADELPHIA 23, PA.

Твори Софії Парфанович

Інші дні, новелі 90¢

Загоріла полонина
новелі з Бойківщини 60¢

Київ у 1940 р.
спогади з подорожі 75¢

Чоловік та жінка 50¢

Замовляти в Централі СУА

ДИТЯЧИЙ САДОК

Комітету „Мати й Дитина“

1835 North 7th Street
Philadelphia, Pa.

ПРИЙМАЄ ПІД ОПІКУ ДІТЕЙ
ПРАЦЮЮЧИХ БАТЬКІВ

Фахова опіка :: Добірний харч

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYUSKY

2231 Fairmount Ave.
Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріальні справи
посилки грошей

Грошові перекази

Міняє платничі чеки

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВОЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!